59- 386

Akbaba

Bu yıl üniversitede imtihan neticeleri çok düşük. -Gazeteler-

— Aman iyi bir resim çek, babama gönderip para istiyeceğim!

Ümitlerinizi büyük imkânlara bağlayınız...

tasarruflarınız için
en zengin
ikramiye plânından
faydalanınız

CEM'AN 4 MİLYON LİRA

50
APARTMAN
DAİRESİ

2
MİLYON

her 150 liraya 1 kur'a numarası

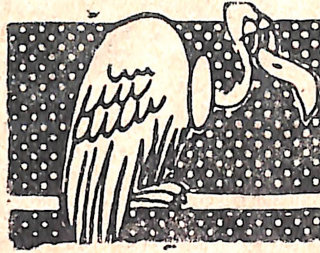
24 AĞUSTOSTA:
6 Apartman Dairesi
ve 260.000 lira

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 548

SAYI : 386 C. : 15 6 AĞUSTOS 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Millî Birlik

AÇIK artırmada mal satar gibi, daha birer birer kulaklarından tutup silkelemeden telâşlandılar. Telefon telefon üstüne Mektup mektup üstüne. soruyorlar:

— Millî birlik ne demek?

— Yine mi tek partiye döneceğiz?..

— Yine mi tek şefin gölgesinde yürüyeceğiz?..

— Yine mi yirmi altı milyon tek ağızla konuşacak?..

İşte içimizdeki düşmanın bir oyunu daha: Onların anlayışında, millî birlik, demokrasiye paydos demektir. Onların inancında, demokraside millî birlik olmaz. Demokrasi, saçsaça, başbaşa, gırtlak gırtlağa rejimidir!

Bilirim mallarımı!.. Kaleminizin ucu, can evlerine değil, derilerine değdi mi her cepheden şaşırtmaca hücumlara geçerler: Istırapları ağlatarak, zekâları güldürerek, tahammülleri çıldırtarak

Bir tek büyük korkuları vardır: Tehlike karşısında ansızın uyanıvermemiz: Hürriyet afyonunun tesiri geçecek, esrar dalgası durulacak, kendimize geleceğiz diye ödleri kopar onların!

Millî birlik mi dediniz?.. İblisi çatlatacak kahkahalarla gülerler. Bu kahkahalar, okuyucu gözünde sizi küçültmek, sizi şüpheler içinde bırakmak, sizin döğüş gücünüzü kırmak, iflâhınızı kesmek içindir.

Heeeey, kendine gel yoldaş!

Millî birlik?.. Tek cümlede toplayım: Sana karşı birliktir.

Ama, seni bir daha, bir daha, bir daha tarif etmem gerek:

Kara çarşaf sensin!.. Arap harfi sensin!.. Parti kongresinde tekbir getiren sensin!.. Mahalle kahvesinden köy mezarlığına kadar ikilik sokan sensin!.. İktidara şişe atan sensin!.. Muhalefete taş atan sensin!.. Sen, namusların istimlâkçisi... Sen, göz yaşlarının istifçisi... Sen, huzurun, emniyetin karaborsacısı... Sen güzelliğin, iyiliğin, doğruluğun çapulcususun!

Anasını bıçaklıyan oğlan sensin! Kocasını aldatan kadın sensin! Öğretmenini yumruklayan piç sensin!.. Her düşüşümüzde katıla katıla gülen sen, her kalkışımızda boğula boğula ağlayan sensin!

Evet, güzel yarınların, ışıttığı gün, biz millî birlik vardır: Millî birlik.

Büyük Millet Meclisine Atlantik Paktı mı geldi?.. Kore savaşı mı var gündemde?.. Kıbrıs Anlaşması mı oylanacak?.. İktidarın alkışlarına muhalefetin alkışları da karıştığı gün, biz millî birlik içindeyiz!

Uşak'ta İnönü'nün başına taş mı atıldı?.. Menderes'in sesi, radyoda sevgiyle titrediği, öfkeyle gürlediği gün, biz yine millî birlik içindeyiz!

İster D.P. sözcüsü olsun, ister C.H.P... Kalemlerimizi polis copu, kelimelerimizi göz yaşartıcı bombalar gibi kullanmadığımız gün, yine, yine, yine millî birlik içindeyiz!

Milletin bir tarifi de nedir? Kader birliği değil mi?

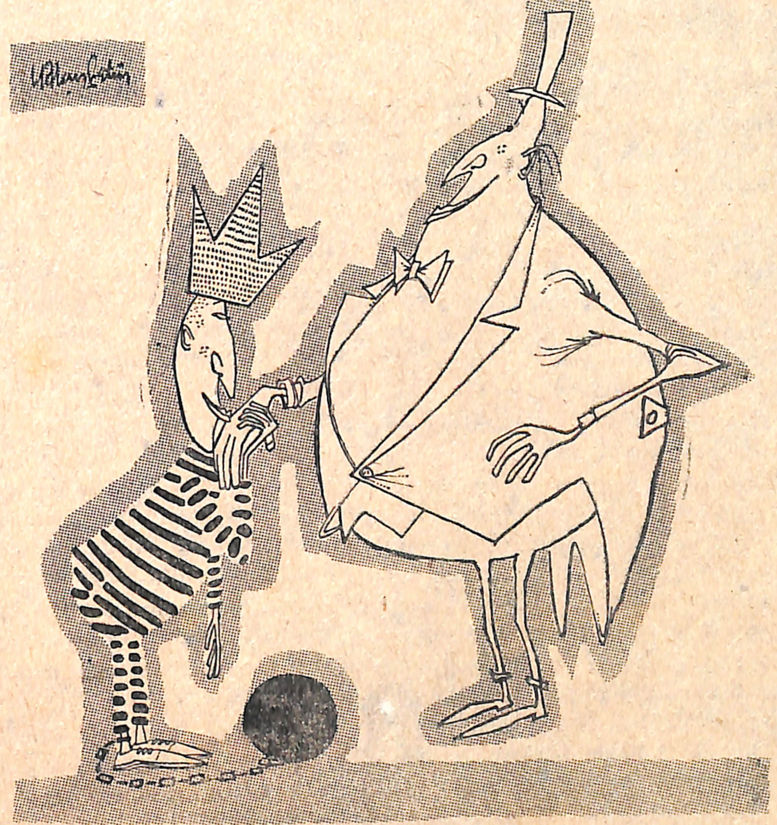
Politikacılarımız beraber gülüp beraber ağlamayı öğrendikleri gün, sevinebiliriz: Memleket millî birliğe kavuşmuştur!

Demokrasinin bir türlü tadamadığımız meyveleri ancak bu iklim içinde yetişebilir. Yer yer dumanlar tüten, kaynar sular fışkıran, kıvılcımlar uçuşan, sıcak, kaygan, gazaplı bir politika toprağı üstünde değil.

Bu olacaktır. Olacaktır bu!.. Nasıl mı?.. İktidarın da, muhalefetin de başında bulunanlara bakınız: Tırnağı süngü, yumruğu gülle yapan dünkü Kuvvayı Milliyeciler değil mi bunlar?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gazeteciler Bayramı kutlandı... (Gazeteler)

— Daha nice bayramlara!..

BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ:

HALİT ZİYA

Yusuf Ziya Ortaç

Ceketimin yakasını, pantalonumun dizkapaklarını saatlerce sildim, açık havada kuruttum ve ıslak bez altında, kendi elimle ütüledim. İskarpinlerimin ökçelerini eskici Mahmut usta bir gün önce tamir etmişti. Yeni bağlar aldım ve boyattım. Fesim, ertesi sabah kalıplandı, gömleğim kolacıdan geldi. Annemin dul maaşile bu kadar şıklaşabilirdim ancak.

Birinci Dünya savaşının açlık günlerindeyiz. Eylül ayı. İngiliz Elçiliğinin yanındaki Hamalbaşı caddesinde dört katlı, kârgir bir ev. Büyük bir salona giriyorum. İçerisi güneşsiz. Ortada uzun, upuzun bir masa var: Ayakları, çerçevesi limon sarısı, üstü koyu yeşil.

Burası, şimdi adı Şehir Tiyatrosu olan Darülbedayi müdürlüğüdür. Bu salonda hepsini ilk defa gördüğüm altı şöhret var: Halit Ziya, Hüseyin Suat, İbnürrefik Ahmet Nuri, İsmail Müştak, Ali Cenanî ve belediye adına Savni Bey...

O gün, Binnaz isimli manzum piyesimi edebî heyete okumam için beni çağırmışlardı. Ne kadar iyi, ne kadar seven insanlardı onlar.

Ama ben Halit Ziya'yı daha önceden tanıyordum: Servet-i Fünun sahifelerindeki resmiyle de değil, Mavi - Siyah'ta Tepebaşı bahçesine yağan inci ve elmas yağmuru ile... Üstadın üslübiyle söyleyim: «Bârân-ı dürrü elmas» ile. Onun Arap, Acem keimelerinden yaptığı terkipleri usta kuyumcular elinden çıkmış, nadide mücevherler gibi hafızalarımıza takıştırdık!

Batılı hikâyenin, batılı romanın babasıydı o. Hâlâ da öyledir. Geçen altmış yıl, onun çapında bir hikâye ve roman mimarı yetiştirmedi.

Halit Ziya Bey, yalnız yazı hayatımızda bir çığır açmamıştır. O, cemiyet hayatımızda da bir çağ açtı: Aşk-ı memnu'un Nihal'leri, Bihter'leri, onun kalemiyle kadınsız dünyamıza doğdular.

Büyük romancımız da, tıpkı büyük Hâmid'imiz gibi kavgasız yaşamıştır: Düşmanlarını sözlerle değil, ciltlerle taşladı!

Onu evinde tanıyınca anladım ki, Uşaklıgil, eserleri kadar yaşayışı ile de Avrupalıdır.

Vesika ekmeği, yani mısır koçanı, yani süpürge tohumu, yani Kâğıthane çamuru yediğimiz o perişan günlerde, Halit Ziya Bey, Yeşilköydeki villâsında, her hafta, cuma günleri edebiyat toplantıları yapmaya başlamıştı.

Biz, hecenin beş şairi, artık yeni bir çağın müjdecileriydik. Kavgasız yaşayan büyük romancı, Osmanlıcanın mezarlığında ebedî uykusuna dalmaya razı değildi Yeni eserlerinde, artık Acem Şahının tacı gibi parıldayan terkiplere iltifat etmiyordu. Hattâ eski eserlerini yeniden, günün diline yaklaştırmaya bile koyulmuştu. Bu ziyafetleri, iki kuşak arası bir sanat yakınlığı da sayabilirdik. Ama, ne yalan söyleyim, lezzet değeri, sanat değerinden çok üstündü bu toplantıların!

Üstâdı, başında lâcivert bir bere, sırtında Kaşmir bir ceket, elinde makas, bahçesinde bulurduk: Bir dal, bir gül keserken... telâşsız, yumuşak adımlarla gelir, pek ölçülü bir nezaketle misafirlerini karşılardı. Birinci katta, pencerelerine yapraklar değen büyük bir odada toplanırdık. Hayal ötesi bir çay masası kurulurdu. Fakir mahallelerin sulh günlerinde bile tatmadığı, zengin konakların artık unutmaya başladığı dünya nimetlerine kavuşurduk burada: Çay, süt, sütlü kahve, kakao,... Sonra, peynirlerin her çeşidi... Reçeller, reçeller, reçeller... Çilek, muz, menekşe kokulu fondanlar... pastalar, çokolalı, kremli, meyvalı pastalar... Bisküviler, kuruvasanlar, briyoşlar, küçük, ılık börekler...

Yerdik, bütün aç gözlülüğümüzle, hayır, hayır, bütün açlığımızla yerdik!

Sonra - eyvaaaah - doyardık!.. Nasılsa davetliler arasına katılan son Divan artığı şişman bir şair, Yaşar Şadi, tatlı bir baygınlıkla koltuğa yığılınca, kibar ev sahibi, bıyıklarının altında kaybolan bir gülümseyişle sokulur, sorardı:

— Size biraz pencereyi açayım mı?..

Ziyafet, akşam garipliği, daha doğrusu ayrılık garipliği çökerken bir piyano konseriyle sona ererdi.

Salonun bir köşesindeki siyah, kuyruklu piyanoda, bize tanrıların sesini dinleten, üstadın büyük oğlu Bülent'ti... Babasına, ihtiyar yaşında, intiharının acısını çektiren Bülent!

Halit Ziya Bey, Sultan Reşat tahta çıkınca onun başkâtibi olmuştu. O zaman Ser kâtib-i hazret-i padişahîyi kendisine pek yakışan, pek şık, pek alafranga bir sakalla gördük.

Bir gün, Baş Mabeyinci Hurşit Bey ile beraber huzurda iken, Sultan Reşat:

— Sizin birbirinizi çok sevdiğinizi, iyi geçindiğinizi görüyor, memnun oluyorum, demiş.

Halit Ziya Bey:

— Evet efendimiz, kardeş gibiyizdir...

Deyince, tarih boyunca kardeş kavgalarından yılgın padişah, telâşla düzeltmiş:

— Yook, kardeş gibi değil, arkadaş gibisiniz!

Tevfik Fikret'le yanyana, Türk edebiyatının pencerelerini batıya açan bu sahiden büyük adam, Cumhuriyetten sonra mebus olmak istemişti. Haksızdı bu isteğinde. O, mebusluk istiyecek değil, kendisine mebusluk teklif edilecek, hem de ricalarla teklif edilecek sayılı insanlarımızdan biriydi. Adı, edebiyat tarihimizde bir çağın adıdır. Ama, iktidar onun kapısını çalacağına, o iktidarın kapısını çalınca, ters bir ses:

— Evde kimse yok, dedi!

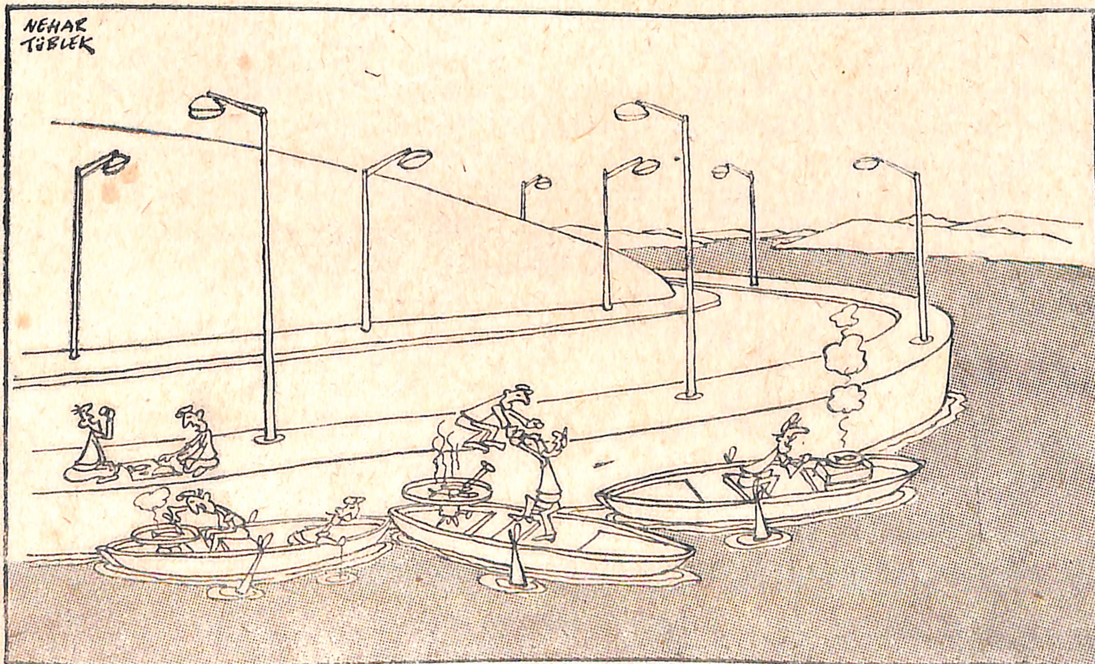
Halit Ziya da, Fikret gibi, Cenap gibi, Türk sanatının pantheonunda, sessiz, sadasız uyuyor ..

Tıpkı yaşmak, tıpkı ferace, tıpkı üç çifte, tıpkı Göksu gibi, romanlarındaki hayat da artık bir geçmiş zamanlar tarihidir.

Konuştuğu dile gelince... Anlayanların mezar taşları bile tek tük kaldı artık. Hüvelbakî!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni açılan sahil yollarında balık lokantaları açılacak... (Gazeteler)

Balık Lokantası!..

※

Bir oy için!

Milletvekili adayı karısı ile birlikte seçim bölgesini geziyordu. Bir tarladan geçerlerken aday, gördüğü bir ineği telâşla selâmlayınca, karısı hayretle sordu:

— Ne yapıyorsun?

— İneği selâmlıyorum!

— Neden?

— Bakarsın seçmenlerimden birinin hayvanıdır da, bir oydan oluruz!

Anadolu'da «Pembe yara» hastalığı görüldü.. (Gazeteler)

— Sorma karıcığım, galiba pembe yara hastalığına tutuldum!..

LOZAN GÜNÜ!

İzmir'de Lozan Gününün kutlanması yasak edilmiş Hani şu Kurtuluş Savaşının sembolü olan İzmir'de!..

Acaba bu yasakçı baylar Lozan gününü İzmirin işgal günüyle mi karıştırıyorlar?

Bereket, Lozan Kongresindeki düşman delegeler sağ değil artık... Duysalar, utanırlardı!

SUYA ÇIZGI

YAŞAR ÖZEN

İsminle yaşa!

İzmit sahillerinde Üsküdar vapuru battı.

Neveser vapuru battı.
İzmir vapuru battı.
Kadıköy iskelesi battı.
Yüzer havuz battı.

Kuzum bu ünlü müessesenin batmayan nesi var acaba? . Bir kendisi mi?

Haanı yağma!

4,5 milyon sermaye ile çalışacak yeni bir iktisadi devlet teşekkülü kurulmuş. Adı; Türk Yem Sanayii Şirketi!

Böyle bir şirkete çoktandır ihtiyacımız vardı. Zira yıllardan beri, yem borusu dinlemekten gına gelmişti.

Doğrusu, az da olsa, bir kısım vatandaşlarımızın, burada yemleneceklerini düşündükçe, pek seviniyoruz!.

Banka!

Demokrat İzmir gazetesinde okudum yakında Hayvan Bankası açılıyormuş. Peh peh! Demek memlekette hayvan sayısı artmış.

Fakat dünya kurulalıdan beri hayvanlardan daima insanlar faydalanmışlardır. Gene böyle olacak, Hayvan Bankasından da insanlar istifade edecektir.

Hayâl düşmesi!

Geliniz şu haberi gazeteden birlikte okuyalım:

«Suiistimalciler, rüşvetçiler uzaklaştırılmış, millet parasının israfı önlenmiştir. Siyasî hırsızlar temizleniyor. Suiistimalle mücadele komitesi her türlü müracaatı dikkate alarak ispat hakkını tanımaktadır. 1947 den bu yana politika ve devlet idaresine katılmış herkesin mal beyanı ve servetlerinin muhasebesi yapılacaktır.»

Yukarıki haber Time dergisinin son sayılarından birisinde Pakistanla ilgili olarak yazılmıştır!

Erkek mi dişi mi?

Ankara Milletvekili Hasan Tez konuştuğu her C.H.P. kongresinde erkek demokrasinin tarifini yapıyor. Erkek demokraside şöyle denmez böyle denir, şöyle hareket edilmez böyle edilir gibi!

Hasan Tez'in tarifinde değil ama, teşhisinde hata var. Demokrasi adına, demokrasiye yapılan tecavüzleri kendi de görüyor, biz de. Buna erkek değil, dişi bile denmez.

Yaşar ÖZEN

Maniler

Aldı memur :

Ne yapsam, idare etsem?
Şu ay başına varınca!
Masrafım koca bir deve,
Maaşımsa bir karınca!

Aldı dar gelirli :

Bahçelerde taze bakla,
Dar gelirli atar takla!
Hulo-hoop bile yaparsın:
Al avuçla, ver kucakla!

Aldı torpilli :

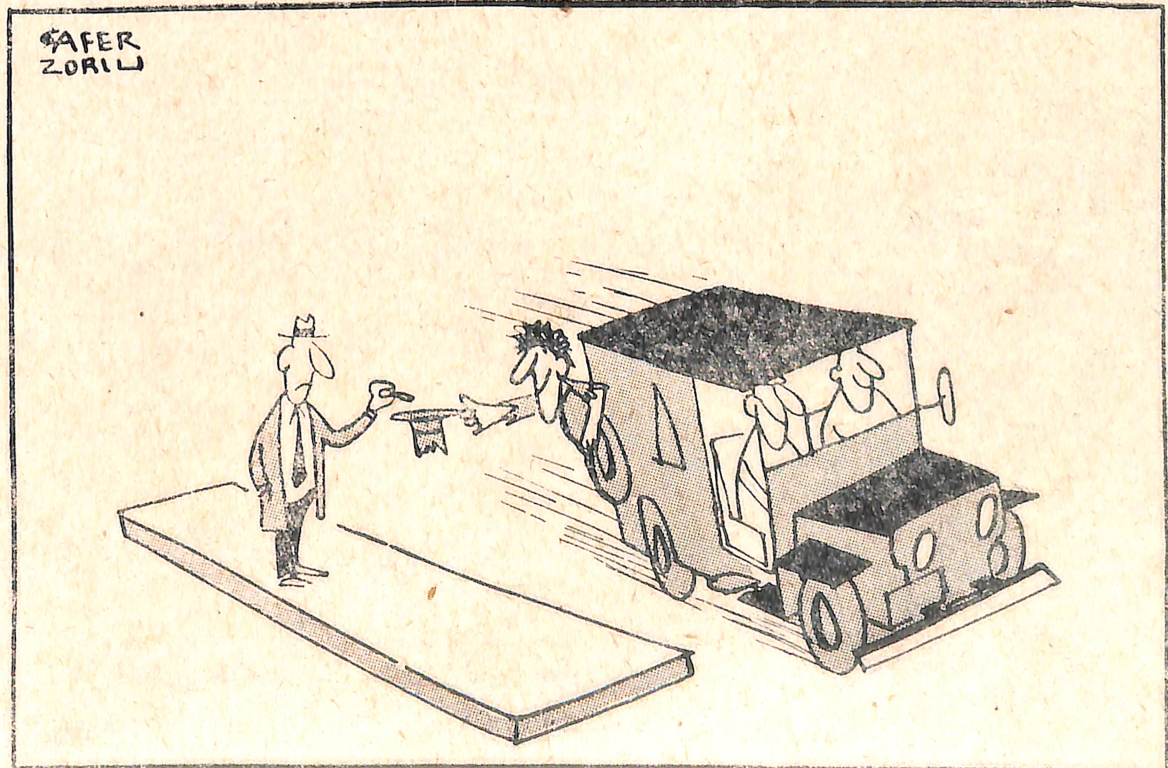
Zamlar benim neyime?
Anam aman garibem!
Buldum bir yağlı kuyruk,
Yağ damlar yüreğime!

Aldı gazeteci :

Bugün hava çok güzel
Hava çok güzel bugün!
Çok güzel bugün hava,
Güzel hava çok bugün!

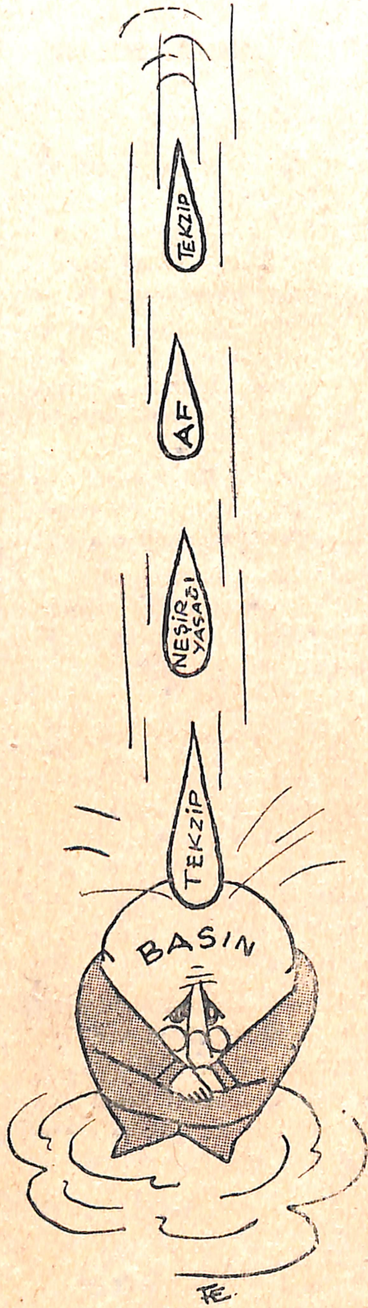
Dertli Dede

Dilenciler motorlu vasıtalarla toplanıyor... (Gazeteler)

YAZISIZ

Başımıza gelenler :

İşkence

Hürriyet Şehitleri

Seydibey ocağında o gün olağanüstü bir toplantı vardı. Sabahtan itibaren hazırlıklar yapılmış, Süleymanın kahvesine kadar hoparlör hattı çekilmiş, çınarın dibine de, üstü sarı örtülü bir masa, bir sürahi, bir de bardak yerleştirilmişti.

İkindiye doğru meydandaki kalabalık arttı. Kasaba halkı, akın akın tören yerine geliyordu. O gün Seydibey'de Hürriyet şehitleri anılacaktı.

Saat dört olunca, halk, yığın halinde kürsünün etrafını çevreledi. Gidip gelmelerden, koşuşmalardan sonra, ocak idare kurulu adına Musa Kamışçı, alkışlar arasında kürsüye geldi. Kasketini çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Çatık kaşlarla, etrafını yarım dakika kadar seyretti. Sonra, günlerdenberi zihninde tasarladığı konuşmasına başladı:

— Pek sayın hemşehrileerim, muhterem arkadaşlarım ve sayın büyüklerim!..

Bu mutlu günde hepinizi saygıyla selâmlarım. Çok iyi hatırlarsınız ki, bugün hürriyet şehirlerini anmak, hepimiz için en önemli bir vazife olmuştur. Bugün memlekette kokladığımız ve nefesini ciğerlerimize doldurduğumuz hürriyet, kolay kolay doğmamıştır arkadaşlar!..

Bu hürriyet için milletimiz, senelerdenberi çok uğraşmış ve büyük şehitler vermiştir. Ziya Paşa Mithat Paşa, Talât Paşa, Abdülhak Hâmit Paşa, Namık Kemal Paşa, hep bu hürriyet için canlarını feda ederek memleketimize çalışmışlar ve çok güzel şiirler yazarak hürriyeti himaye etmişlerdir. Arkadaşlar!.. Şair Namık Kemal Paşa, eserinin bir yerinde der ki:

Ne füsunkârmış ey dindar hürriyet,
Eserine âşık olduk, gerçi kurtulduk esaretten

Diye Türk milletine seslenmek suretiyle düşüncelerini milletimize aşılamış ve milletimiz de bu aşıyı kabul ederek hürriyeti çok sevmiştir.

Arkadaşlar!.. Hürriyet, ayni bir genç kıza benzer. Onu koklamak, okşamak, sevmek, bağrına basmak, kucaklamak velâkin kucakladıktan sonra fazla ileri gitmemek lâzımdır. Hürriyet çok nazik bir şeydir. Hürriyetin kıymetini biz bilmezsek, o dâ bizim yanımızda durmaz. Çabucak zayi olur. Hürriyet şehitlerimiz işte bu genç kızı zorla ellerine geçirmişler ve bize teslim etmişlerdir. Biz de bu genç kızı teslim aldıktan sonra gıdasına gayet iyi bakarak bugüne kadar getirdik. Rabbime şükürler olsun, artık hürriyet iyice yerleşmiştir.

Sayın misafirlerim!..

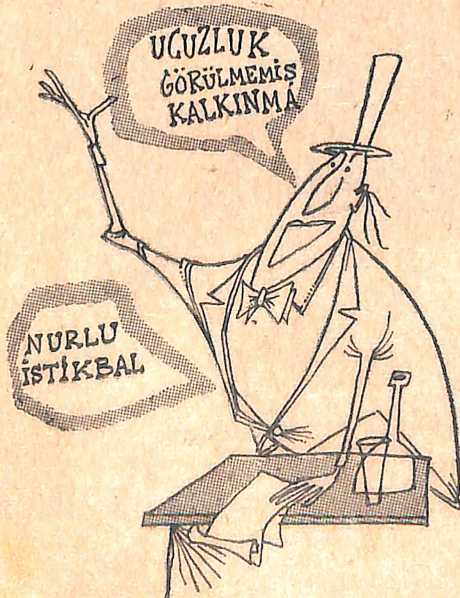
Bugün memleketimize yerleşen hürriyet çok makbul bir şeydir Bunun kıymetini bilmemiz lâzımdır. Ama bunun kıymetini herkes bilmiyor. Bir takım yurttaşlar, hürriyeti defa sui istimal ederek kendi istifadelerine çalışmakta olduklarını maalesef görmekteyiz. Hürriyet deyince, şu partinin veya bu partinin malı olmayıp, herkesin malı olacağı âşikâr olup memleketimizin malıdır. Halbuki bunu parti işi yapıp hürriyeti kaldırmak istiyorlar. Halk Partisi hürriyete karşı çok fena muamele yapıp hürriyetin kalbini kırıyorsa da, onlar hürriyetin ne mânaya geldiğini bilmiyerekten çok fena işler yapıyorlar.

Arkadaşlar!.. Hürriyet demek, bir insanın her istediğini kanun dairesinde yapmak mânasına geldiğinden, hürriyeti ancak kanunlara garanti teminatına bağlıyarak çok iyi yaparlar.

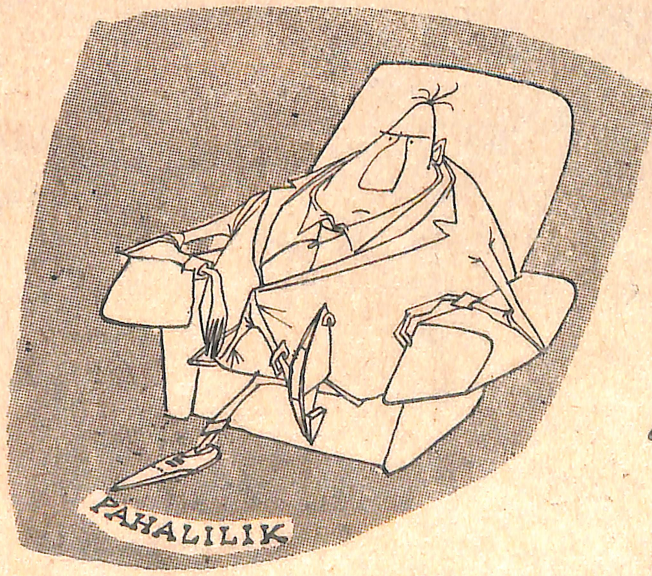
Bugün hürriyet yoktur diyen zavallılar, hürriyeti bol bol sui istimal ederek kullandıkları halde hâlâ nasıl hürriyet yoktur, derler?..

Bu adamlar en ziyade sansürden şikâyet ediyorlar. Sansür gibi bir memlekete faydalı bir iş olamaz. Temsil, bakkaldan bir kilo pirinç alınca bunu hiç ayıklamadan tencereye koyarsak, pirincin taşı bir adamın dişini kırar. Onun için pirinci ayıklamak lâzımdır. Atalarımız bile bu hakikatı anladıkları için «ayıkla pirincin taşını» demişlerdir. Arkadaşlar!.. Pirinci ayıklayınca, havadisi niçin ayıklamamalı? Elbet onu da ayıklamalı... Sansürün, milletimize fay

TÜRK KLÂSİKLERİ :

Fuzuli

Bâki

Kaygısız Abdal

dasına dair bir misal vermek isterim:

Temsil, bugün büyük şehirlere gidecek olursanız, yüksek apartımanlar görürsünüz. Bu apartımanların merdivanlarını tırmanmaya bu sıcak havalarda yürek dayanmaz. O zaman asansüre girersiniz. Asansür hepinizi birden alıp binanın damına kadar çıkarır ve hiç bir zahmeti olamaz. Bu bize, asansürün ne gibi istifadeli bir şey olduğunu isbat eder. Asansür faydalı olunca, sansür ne diye zararlı oluyormuş?... Partimiz, sansür gelişmesini çabucak ve faydalı bir şekilde geliştirerek memleketimizin istifadesini sağlamıya karar vermiş bulunuyoruz...

Sayın arkadaşlarım!...

Hürriyet şehitlerinin en faydalı işlerinden biri de Lozan meselesi üstünde durmaktır. LOZAN meselesini umumî bir hale koyup İsmet Paşanın kendi istifadesine göre, İsmet Paşayı Lozan başkumandanı diye medhetmek yanlış ve hatalı bir yoldur. Tarihin altın sahifelerine bakacak olursanız, memleketimizin en büyük kahramanı ve Lozan muamelesini imzalıyan adam İsmet Paşa olmayıp, partimizin Eyüp İlçe Başkanı Hafız Kâni Efendidir. Hafız Kâni Efendi, Lozan muamelesi yapılırken, memleketimizin ihtiyaçlarını belirterek, ecnebiye adamlarını, bir avukat gibi konuşarak mahcup etmiş ve ecnebiye adamları Kâni Efendiye hayran kalarak çok ciddî elini sıkmışlar ve «Lozan muamelesini imza edebiliriz» diyerekten bize teslim olmuşlardır. Hâfız Kâni Efendi Lozan muamelesini imzalamıya masaya oturduğu vakit, parmağında dolama çıkmış olduğunu görerekten, masadan kalkarken İsmet Paşaya dönerek:

— İsmet, evlâdım!... Şu Lozan muameesinin üstüne benim yerime bir imza koyuver, diyerek emir vermiş ve İsmet Paşa da, Hâfız Kâni Efendinin elinde dolama çıkmasından bilistifade ederek Lozan muamelesini imzalamıştır.

Şimdi sorarım sizlere... Lozan muamelesine imza atmak bir marifet midir arkadaşlar?... İsmet Paşa Lozan muamelesini imzaladıysa, bizim partimizin büyükleri de, dört milyar liralık borç senedi imzalamışlardır. Bunun şerefi nesiller boyunca hepimize yeter arkadaşlar!...

Son olarak Hürriyet şehitlerini hepinizin önünde takdim ederim Bizim fikirlerimiz hürriyeti temsil ederek ve hürriyet namına konuşarak sizlere diyorum ki, toplantı ve konuşma hürriyeti, seçim hürriyeti, basın hürriyeti, düşünce hürriyeti, viski içme hürriyeti, cacık yeme hürriyeti, poker oynama hürriyeti, rüya görme hürriyeti, kaşınma hürriyeti, adam taşlama hürriyeti, neşir yasağı hürriyeti, sakal traşı hürriyeti, hepsi mevcut olup milletimizin istifadesine arzedilmiştir namussuzum!...

Daha bu namkörler ne hürriyeti isterler?...

Arkadaşlar!... Bir atasözü darbı meseli vardır: Çocuğuna çok para verirsen arsız olur, derler. Bu lâf çok doğru bir lâftır. Bunlara da bol bol hürriyet verince arsız olduar. Artık onların hakkından Cenâbı Mevlâm gelsin.

Memleketimizde mevcut bütün hürriyetleri candan tebrik ederek hürriyet şehitlerimizin önünde saygı duruşu durarak, bu hürriyetleri kimseye çiğnetmeden kendi desti muhafazamız altında ve icap ederse çelik dolaplar içinde muhafaza ederek kimseye el sürdürmemeye yemin ederiz Hepinizi saygı ile selâmlarım, sayın misafirlerim...

Musa Kamışçı, masanın yanından ayrıldığı vakit, meydan alkıştan inliyordu.

Adnan VELİ

— Sizin müdür ne kadar şık giyiniyor...
— Evet... Hem de gayet çabuk!...

TAZMİNAT

Alıştık artık... Eskiden, Kasımpaşa'da üç odalı iki tahta ev yansa, kül olan millî servete acır, döğünürdük... Şimdi ormanlar yanıyor, gemiler batıyor, Spor Sarayları çöküyor da yine aldırmıyoruz!

Geçenlerde yirmi milyonumuz daha yandı, dumanları savruldu: Belediyenin film deposu.

Benim dediğim yirmi milyon, maddî kayıptır... Bunların arasında Atatürk'ün altın yüzü ve erkek sesi karışan Ege manevraları da varmış!.. Eyvaaah, buna sahiden yandık!

Şimdi Belediye filmcilere çıkışıyor: Ben size depomu verdim. İki bekçi verdim. Oraların anahtarlarını da verdim. Artık suç sizin!

Hakkı var Belediyenin: Üstelik bir de tazminat dâvası açmalı, deponun parasını da istemeli!

Dokuz yüz lira hademe maaşı başka türlü ödenir mi?..

Sökülün paraları İpekçiler, Pekinler, Sedenler, Filmerler!..

Boş Vakitlerimizi değerlendirelim...

(Şehrimizde yeni bir dernek kuruldu. Adı, Boş Vakitleri Değerlendirme Derneği'dir. Kurucuları olan sayın Lezzan Bengisu ve arkadaşlarını tebrik eder, başarılar dileriz. Biz de bu hayırlı teşebbüsü desteklemek, vatandaşların boş vakitlerini nasıl değerlendirdiklerini araştırıp, derneğe duyurmak için bir nabız yoklamasına çıktık. Sütunlarımıza alıyoruz.)

Bir yorgun sarışın:

Bir boş vakit bulup sokağa fırladım ve o ara yanımdan geçmekte olan şık giyimli, güzel bir hanımın yolunu kesip, sordum:

— Affedersiniz, boş vakitleriniz oluyor mu?

Sözümü tamamlamadan ters ters yüüzüme bakıp:

— Küstah! dedi.

Şaşırdım:

— Anlatamadım galiba, dedim, kötü bir niyetim yok. Bizim dergiye bir anket hazırlıyorum da...

Sarışın güzel, bembeyaz dişlerle güdü:

— Ah, pardon, anlıyamadım, tekrarlar mısınız?

— Boş vakitleriniz oluyor mu? Oluyorsa nasıl değerlendiriyorsunuz?

— Boş vakit.. Boş vakit... Ah, çok hasretim boş vakte.. Bir sahile sere serpe uzanmak. saatlere ilgisiz kalıp dinlenmek, dinlenmek, dinlenmek...

— Lûtfen konumuza dönelim efendim

— Eveeet.. Çok yorgunum da.. Hı, boş vakit diyorduk. Neredeee? Bakınız şimdi saat on, terzime gidiyorum. Dönüşüm on ikiyi bulacak. Hafif bir perhiz yemeğinden sonra yarım saat uyku... Öğleden sonra kuvaför derdi, manikür, pedikür... Daha sonra deniz, güneş banyosu...

— Evet, gerçekten çok yoruluyorsunuz

— Daha bitmedi... Her gün beşte başlayan ingilizce dersine nefes nefese yetişiyorum. Yarım saat ders, bir saat direksiyon talimin den sonra hem gün, hem de günün dertleri bitiyor ama, bu sefer gecenin gürültülü, yorucu bezik, poker partileri başlıyor.

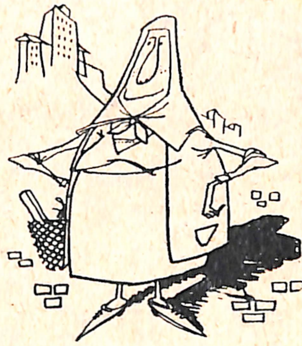
— Haklısınız, teşekkür ederim.

Fatma teyze diyor ki...

Pazardan dönen bir yaşlı kadına sokuldum:

— Merhaba teyze, diye söze başladım. Kadın duraladı:

— Merhaba evlâdım ama tanıyamadım, dedi. Ayol yoksa Zehranın oğlu musun? Mâşallah epeyce değişmişsin görmiyeli... Annen ne âlemde?...

— Benzettin teyze, dedim. Ben bir anket için çevirdim seni.. Soracaklarım var da...

— Sor evlâdım, sor... Bildiğim bir şeyse söylerim tabil..

— Boş vaktin var mı? Varsa bu boş zamanını nasıl değerlendiriyor sun?

— Ah evlâdım boş vakit nerede? Eskiden yalnız başıma bütün evin işini yapar bitirir, üç çeşit yemek hazırlar tel dolabına koyardım da, kalan vaktimle de saraçın Ayşanımla konu komşu ziyaretine giderdik. O günler nerdee? Şimdi saatlerin de eski bereketi kalmadı oğlum. Bir çeşit yemeği hazırlayana kadar, dört kuyruğu dolaşıyor insan. Aah, ah evlâdım, Fatma teyzenin boş vakti nerede? Ama sen ille boş birini arıyorsan, bak şurda köşede kahve var, rahmetli bey amcan hep orada otururdu. Git de bir bakıver.

Kahvede üç kişi:

Kahveye girer girmez, memlekette boş vakitli kimseler bulundu ğuna ben de inanmaz oldum. Bütün masalar dolu herkes dikkatle oyuna girişmişti. Önüme gelen bir masanın yanına oturdum, kâğıt oynayan dört kişiden birine sordum:

— Boş vaktiniz var mı? Varsa nasıl değerlendiriyorsunuz?

Adam kızgın:

— Lâfa tutma abi, dedi. Bu işin ucunda beş papel var!

Arkadaşı söylendi:

— Ulan amma dalga be, soruya dikiz! Boş insana benzer yanımız var mı da sordun bunu yâni? Kafa çalıştırıp alnımızın terile para kazanıyoruz burada!

Üçüncüsü:

— Abi, dedi, kahvelerde boş duran adam bulamazsın. Ama illâki boş adam arıyorsan, belediyeye git.

Odacı diyor ki...

Önüme ilk çıkan daireden içeri girdim. Müdür hafif bir şekerlemeye dalmıştı. Öksürdüm ,yerinden sıçradı, gözlerini açar açmaz da, soruyu yapıştırdım:

— Afedersiniz, boş vaktiniz var mı? Varsa nasıl değerlendiriyorsunuz?

Esnerken cevap verdi:

— Bugün git, yarın gel!

— Fakat...

Başka bir şey söylemeden gözlerini yumdu. Bu sırada odacısı da kolumdan çekip:

— Müdür begin çok işi var, dedi, onun boş vakti nirdee.. Sen gene yarın uğra!.. Hem de soracaklarını istida idersen muameleye girer, tezden cüvap alırsın. Yoğusam bekler durursun!

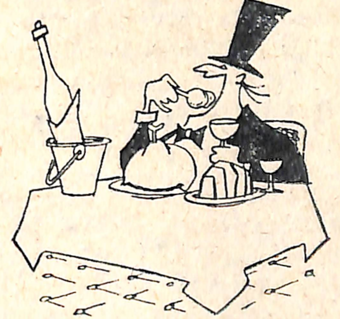

Çalışkan bir partili:

C. K. M. P. ileri gelenlerinden birisine soruyorum:

— Boş vakitleriniz var mı? Varsa, bunu nasıl değerendiriyorsunuz?

— Zor da olsa arada bir boş vakit buluyoruz Böyle zamanlarımızı da, partimizin ismine harfler ekleyip çoğaltmakla, memleket memleket hizmetinde yenilikler yapmakla değerlendirmiş oluyoruz. İlk kuruluşunda adı M. P. olan partimizi, vatandaştan aldığımız kuvvet ve yorucu çalışmalardan sonra, yeni bir harf ilâvesiyle C. M. P., çalışma tempomuzu hızlandırarak kısa bir zaman içinde «K» harfini de aramıza katıp, C.K.M.P. olmuş bulunuyoruz. Daima halk yolunda, halk için çalıştığımızı aziz milletimize duyurur, içimizdeki vazife aşkıyla didinip, Türk alfabesinin geri kalan 25 harfini de yakın zamanda partimizin ismine ekliyeceğimizi bildiririz.

— Âmin! deyip ayrıldım.

Vatan Cephesi ne diyor?

Soluğu, Vatan Cephesi karargâhında aldım. 195 inci ocağın açılışında verilecek demeçler hazırlanıyordu. İlgili birine sordum:

— Boş vaktiniz var mı? Varsa nasıl değerlendiriyorsunuz?

— Güzel bir soru. Sormak nereden aklınıza geldi?

— Boş vakitleri değerlendirme cemiyeti kuruldu da, vatandaşlar arasındaki değerlendirme şekillerini araştırıyoruz.

— Güzeeel... Bu hayırlı teşebbüsü candan tebrik ederken, bütün boş vakitli vatandaşların bu cemiyet etrafında toplanıp, memleket hizmetinde bizlerle elele çalışmaları için Vatan Cephesine iltihak etmelerini temenni ederim. Nurlu istikbale erişmek için yeni ocaklar açmak, milletçe boş vakitleri değerlendirmenin en güzel örneğidir. Vatandaşları gözlerinden öper, dernekleriyle birlikte bize iltihaklarını beklerim

N. V. S.

Şikâyete gelen adam:

— Vallahi komiser bey, bu iki oluyor, dedi. Geçen sabah da o evin yanından geçtim. Herif bar bar bağırıyor: «Bu kadar saltanat yeter! Alçaklar namussuzlar» daha neler neler söylüyor bir işitseniz. Açıktan açığa iktidara etmedik hakaret bırakmıyor. Yok efendim babalarının koltuğu gibi onlardan önce koltuğa oturmuşlarmış, falan-filân. Bu kadarı da olur mu yâni?

Komiser olup olmıyacağına dair bir şey söylemedi ama yüzü iyice çatılmıştı:

— Nerde oturuyor bu adam?

— Şeyde komiser bey... Leblebici Şâkir Efendi sokağında.

Şikâyete gelen adam partinin ufak çapta da olsa piyasa adamlarındandı. Bu sebeple komiser Sadrettin Lâstikcop elini çabuk tutması lâzım geldiğini düşündü:

— Yürüyün gidelim, dedi. Yanlarına iki de polis alıp yola düzüldüler. Bahsedilen sokağa geldiler

Yolda mahalle muhtarı Zülkif İlmihaberoğlu ve şikâyet edilen adamın komşularından posta müvezzii Raşit Öztaahhütlü de onlara katılmıştı. Muhtar:

— Hiç ummazdık yahu, dedi Ne alçak herifmiş meğerse.

Postacı da:

— Aklımıza gelmezdi be bak sen namussuza... diye onayladı.

Şikâyete giden:

— Belli olmaz bu adamlar, dedi. Dışardan bakarsın uslu akıllı durur. Bir şey unutmazsın. Ama bakmışsın öte yanda, el altından gizli gizli, türlü dümenler çeviriyor...

Komiser oralı değildi:

— Yaklaştık mı? diye sordu Postacı:

— Hemen şurada, dedi, elli adım var-yok.

Komiser iki polise orada kalmalarını işaret ettikten sonra:

— Yürüyün öyleyse dedi. Görünmeden oraya kadar gidip kapıda dinliyelim.

Üçü birlikte şikâyet edilen Veysel Efendi'nin evinin kapısına kadar gediler. Dinlemeğe başladılar. Ses zaten dinlemeden duyulacak kadar yüksekti. Bar bar bağırıyordu Veysel Efendi:

— Ulan namussuzlar! Ulan alçaklar! Yeter kanımızı emdiğiniz be! Ulan ben soframda kuru ekmeği bulamazken, siz etli, otlu, tatlı, canınız ne isterse bulur yersiniz. Ben buz gibi odada dişlerimi takırdatırken siz kaloriferli apartımanlarda yaşarsınız!

Partili, komisere fısıldadı:

Komiser «evet» manâsına başını salladı. Veysel Efendi boyuna konuşuyordu:

— Birlikte para saymış gibi koltuklara asıl sahibinden önce kurulursunuz. O kadarla kalsa hadi neyse, üstelik bir de pislersiniz!

Daha fazla beklemedi komiser, iki polise gelmeleri için işaret ettikten sonra omuzuyla kapıya polisçe bir yükleniş yaptı. Kapı zaten açıktı. Bu sebeple kapıyı göğüs farkiyle geçen Sadrettin Lâstikcop on saniye kadar yerde delil, ipucu, parmak izi kabilinden bir şeyler aramağa mecbur oldu ama, bozuntuya vermeden kalktı.

Veysel Efendinin bulunduğu odanın kapısını açtılar. Adam, odanın orta yerinde, bir kolu havada yeni bir şeyler söylemeğe hazır vaziyette kalakalmıştı. Sonradan gelen iki polisi de görünce büsbütün şaşırdı:

— Ne oluyor beyler? dedi.

Komiser kükredi:

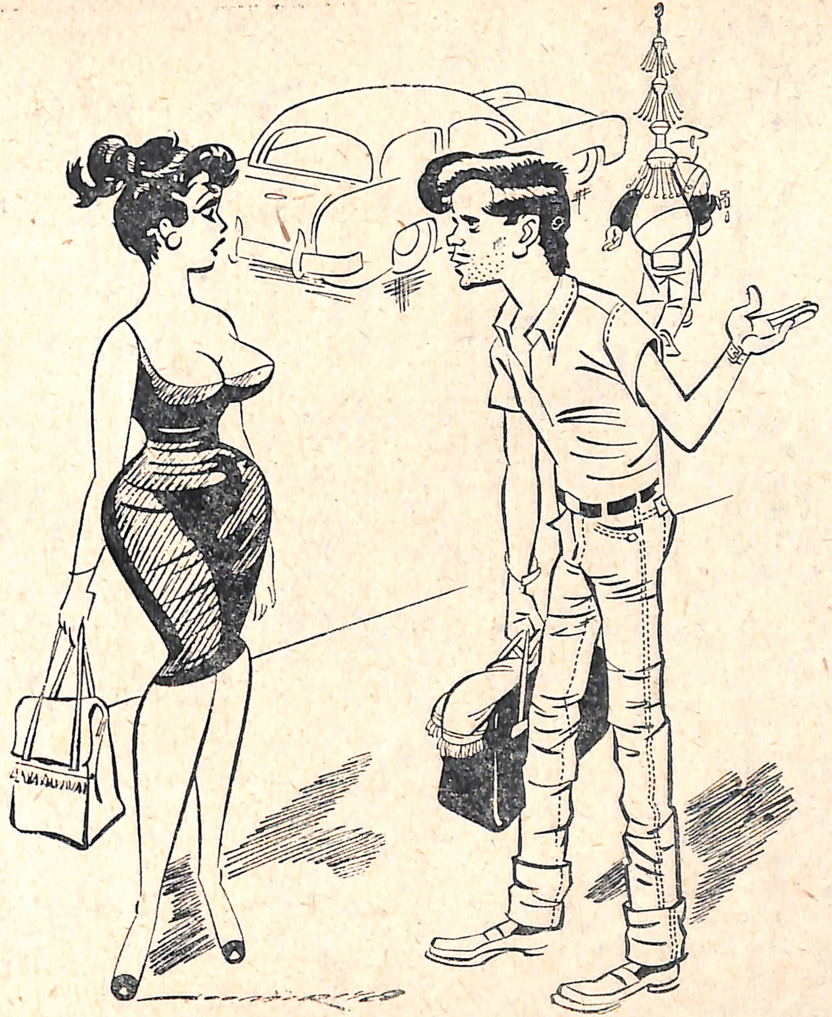
— Asıl sen söyle bakalım, ne oluyor? Ne bağırıp duruyorsun öyle?

Veysel Efendi gülümsedi:

— Hiiiç, dedi, bunlara bağırıyordum...

Ötekiler onun gösterdiği tarafa baktılar: Koltuğun üstünde, analarının pörsük memelerine yapışmış iki kedi yavrusu vardı!

Kenan AKINCI

— Neden evlenmiyoruz, bak güzelim sen de, baban da çalışıyorsunuz!..

Hararet gölgede kırk dereceyi buldu... (Gazeteler)

YAZISIZ

※

Adada düşün!

Genç kadın kocasına:

— Sevgilim, dedi, beni bir hafta kadar Büyükada'da bir otele götüreceğini vadetmiştin. Bence bundan münasip mevsim olamaz.

Adam itiraz etti:

— Olmaz karıcığım, biraz mâkul ol, imkânsız bir şey bu..

— Neden?

— Çünkü evvelâ borçlarımı düşünmem lâzım.

— Ama sevgilim, orada onları düşünmene kim mâni olacak?.. Hattâ rahat, sükûn içinde çok daha iyi düşünebilirsin!..

Haftanın

Zamane çocuğu!

Küçük Cengiz, annesine sordu:
— Ekmeğimizi Tanrı mı veriyor?
— Evet yavrum...
— Kardeşim Sevim'i leylekler mi getirdi?
— Öyle evlâdım..
— Yılbaşında, bize oyuncakları Noel baba getirmiş öyle mi?
— Evet canım...
Küçük Cengiz, annesinin yüzüne baktı:
— O halde babamın bu evde işi ne?!..

Satılık!

Bir gündelik gazetenin küçük ilânlar sütunundan:
«Yaz dolayısiyle iki kişilik bir karyola satılıktır.»

Dul kadının üzüntüsü!

Genç kadın, kollarını âşıkının boynuna dolıyarak ağlamaya başladı. Genç adam sordu:
— Ne var sevgilim, neden ağlıyorsun?
Kadın, hazin bir sesle karşılık verdi:
— Felâket, yakında anne olacağım...
Erkek, teselli etti:
— Üzülme güzelim, senin çocuğun benim demektir.
Kadın, erkeğe iyice sokuldu:
— Beşi de mi?!

Realist hoca!

Florya plâjında, çok şişman bir kadın, yanı başında kumlara uzanmış olan kocasının sık sık bikini mayolu güzel, narin yapılı bir genç kadına baktığını görünce, öfkeli öfkeli sordu:
— Ben de böyle olsaydım, bana da bakar mıydın?
Koca, hemen cevap verdi:
— Şüphesiz karıcığım, şüphesiz...

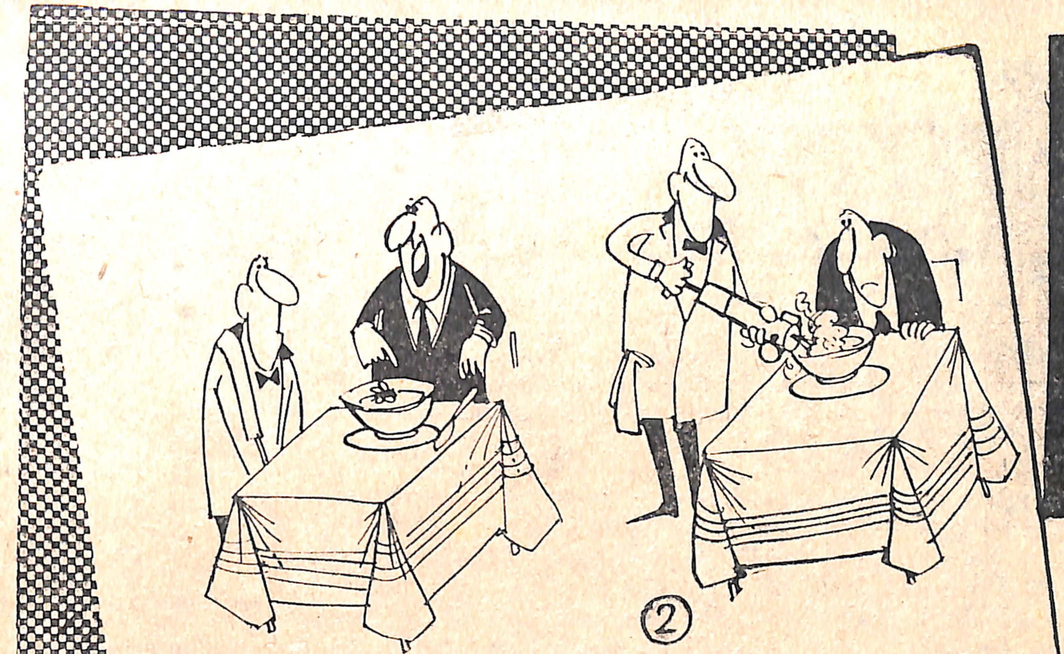
Doğruyu söyleyen âlet!

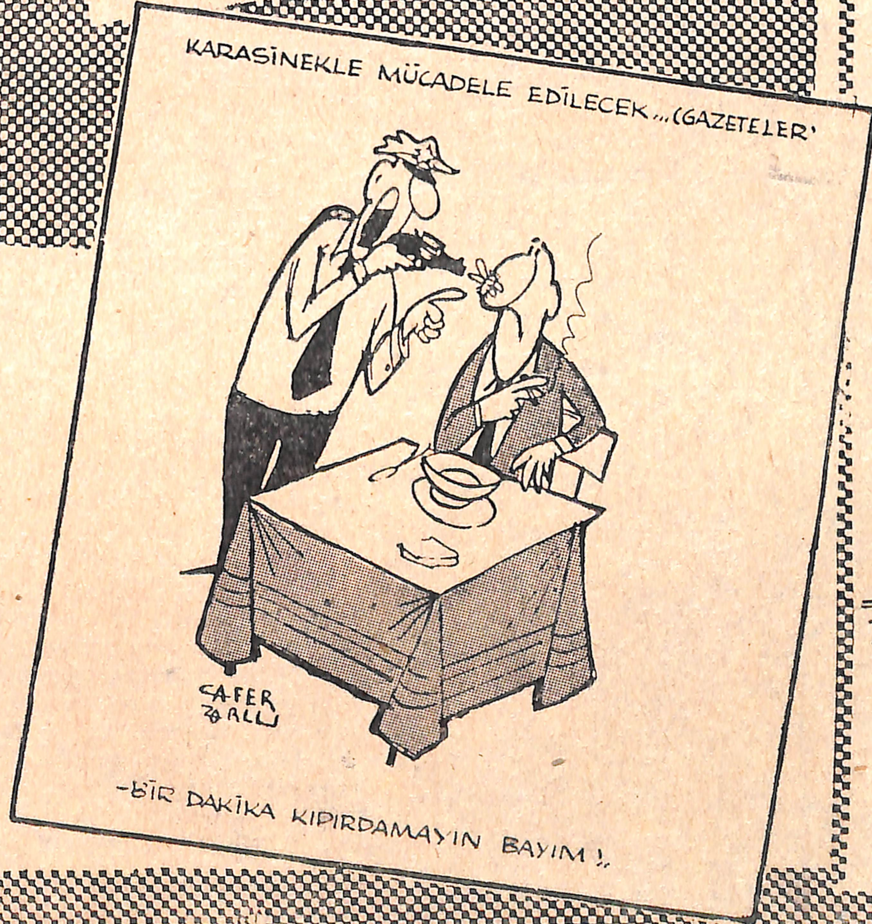
Kahvede iki ihtiyar konuşuyordu:
— Şu insana doğruyu söyleten elektrikli makineye ne dersin?
— Sus.. yavaş konuş... Ben böylesiyle elli senedir evliyim!

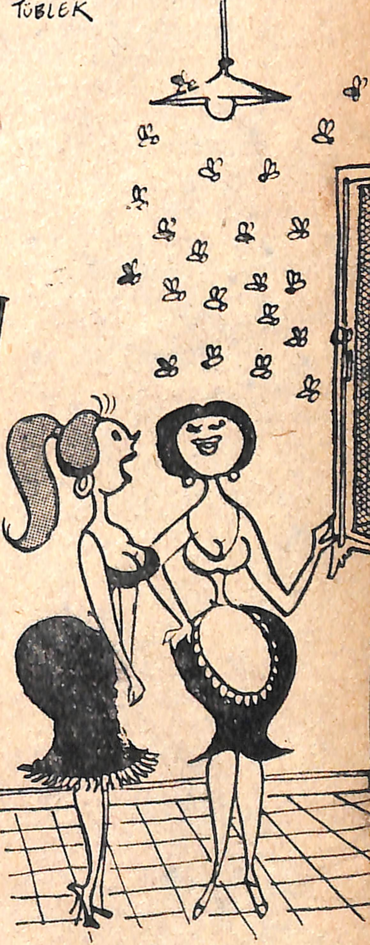
Kösele!

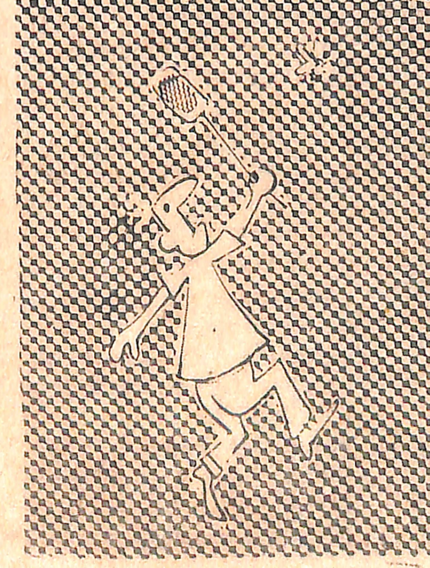
Sirkeci lokantalarından birinin yeni sahibi, masaları dolaşıyor, müşterilerinin yemeklerden memnun olup olmadıklarını soruyordu.
Bir müşteri, önündeki pirzolayı gösterip şikâyet etti:
— Çok sert bu et... Bıçakla kesilmiyor.
Yeni patron, o masaya bakan garsona bağırdı:
— Hasan, beyefendiye başka bir bıçak getir!

Si
Küç
Am

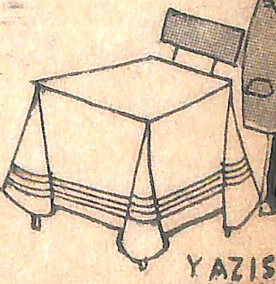

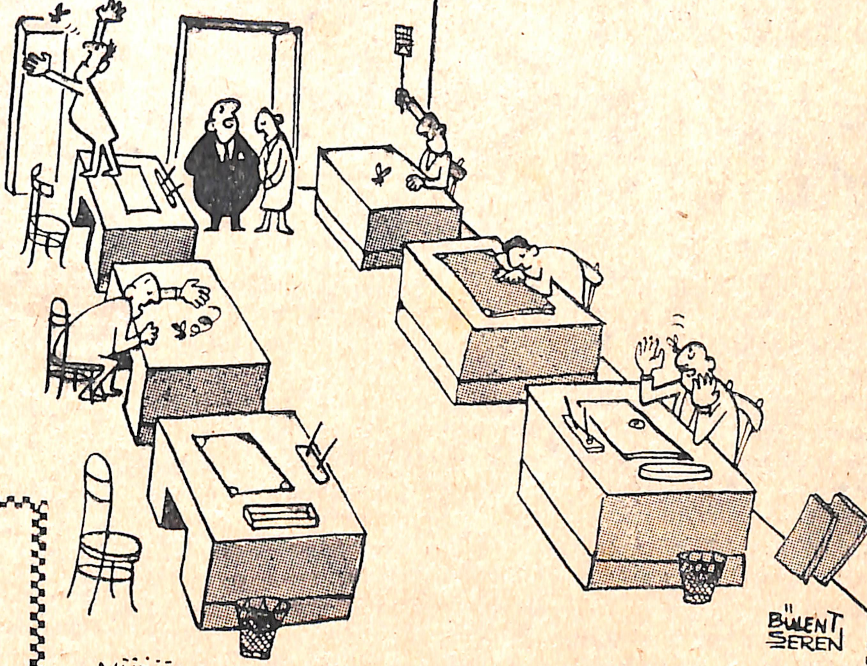
CAFER ZORLU

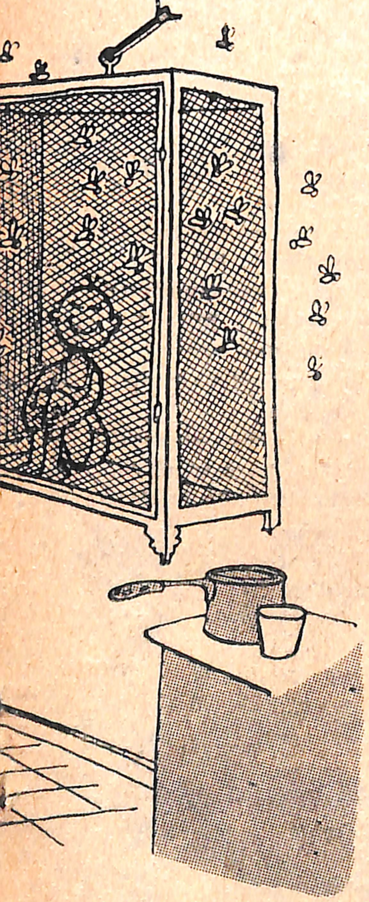
KARASİNEK ŞİKAYET KONUS

①

...nek
...üktür
...na...

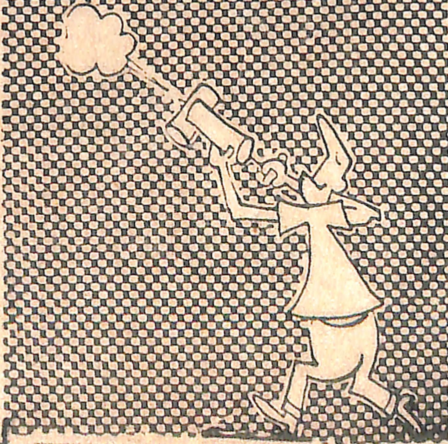

-KARA SİNEKLERİ İMHA ETMEK İÇİN BU SİLAHLARI KULLANIYORUZ!..

OLDU! (GAZETELER)

Şakaları

Çocuk aranıyor!

Migros arabasını bekleyen iki yaşlı kadın dedikodu yapıyorlardı:

— Ayol berber İhsan usta, galiba karısının gebe olduğunu bilmiyor.

— Nereden anladın?

— İlâhi Ayşe hanım, demin dükkânının önünden geçerken camekâna yapıştırdığı «Erkek çocuk aranıyor» ilânını okumadın mı?

Sırnaşık yolcu!

Otobüs kalabalıktı. Ön kapının yanında duran genç kıza, onu yol boyunca durmadan rahatsız eden delikanlı sordu:

— Hangi durakta ineceksiniz?

Genç kız, sert sert cevap verdi:

— Yakamı bırakırsanız, ilk durakta!..

Hangisi?

Okulda öğretmen talebesine:

— Haydi Cafer düşünme, dedi. Yoksa benim sorum mu seni müşkül duruma soktu?

Çocuk cevap verdi:

— Ah hayır öğretmenim, sorunuzun cevabı!...

Kuyruğa gir!

Su şirketinin memuru kapıyı çaldı. İçeri girmeden evvel:

— Arıza bu evde mi? diye sordu.

Kadın suratını ekşitti:

— Evet burada, nihayet gelebildiniz! Üç gündür telefon edip duruyorum!

— Müteessirim, ama yanlış yere gelmişim. On gündür telefon eden bir ev var onu arıyorum!

Belli değil

Ahmet Şaşıran arkadaşına rastladı, kolu yukarıdan aşağı sarılı idi.

— Tahmin ederim bir otomobil kazası geçirdin! Yaran ağır mı? diye sordu.

Arkadaşı ümitsiz cevap verdi:

— Belli değil. Doktora bakarsan sekiz günde iyi olacağım.. Ama avukatıma göre altı ayda!...

Doğrulama!

Riviyera otellerinin birinde güzelce fakat aptalca bir kız birinci kattaki banyolardan birine girdi, fakat dalgınlıkla kapıyı kapamayı unuttu. Az sonra bir bay kapının eşiğinde belirince, kız bir çığlık attı. Adam özür dileyerek geri çekilip:

— Affedersiniz. Fakat emin olunuz madam, bir şey görmedim., dedi.

Öteki itiraz etti:

— Yalancı!... Bir şey görmediniz de nasıl bana «madam» diye hitap ediyorsunuz?

KIYAMET Yakın

BÜLENT ORAN

HAYATA önem veren, intihardan nefret eden ve cesareti ahmaklık sayan Necati Bey, üç şeyden kaçınırdı.

Bu üç şeyden birincisi Denizcilik Bankası araçları, ikincisi gözlerine sürmeyi çekince kendilerini Sofia Loren sanan kadın, üçüncüsü de Halk Otobüsleri idi.

Necati Bey, tuzlu yemek sever, tuzlu suda boğulmayı sevmezdi. Kendisi memurdu, fakat gene de memurlarımızın, sinek avlamak dışındaki her şeye karşı gevşek davrandıklarına inanırdı. Hele Denizcilik Bankası memurlarına hiç mi hiç güveni yoktu.

Yetkili kişilerin, akıllarına estikçe «istiab haddi» nin aşılmaması için verdikleri buyruklara aklı ermezdi bir türlü. İskelelerde, sivilceli çapkınların dul kadınları sıkıştırmalarından başka işe yaramıyan bu saçmalıklara atıp tutardı boyuna.

Kurtarma problemine de iyi gözle bakamazdı. Yetkililerin, vapurların batmaları sırasında, dikkatli ve okuma yazma bilen yolcularına bir kolaylık olmak üzere astırdıkları, «can yelekleri kanepelerin altındadır» yazılarına ise kulak bile astığı yoktu. Çünkü onca, bu can yelekleri, en usta polis hafiyelerinin bile güçlükle bulabilecekleri yerlere gizlenmişti.

Her akşam, karısının, «Terliklerin kanepenin altında» demesine rağmen, evde yalınayak dolaşmak zorunda kalan ve gece görevi yüklendiği zamanların dışında, yılda ortalama üçyüz gün, sevgili eşi ile terlik kavgası eden bir adam oluşu yüzünden, pek sıkışmadıkça gemilere adımını bile atmazdı.

Darphane isimli devlet matbaasında basılan, adına da para denen kâğıtlara fazla meraklı bir yosma ile sevişmişti gençliğinde. Bu tazecik, Marsilya kiremidi rengindeki ılık öpücükleri karşılığında Necati Beyin kucak dolusu parasını yolmuştu. O yolmuş, bu yolmuş, akıllanmıştı adamcağız. O gün bu gündür de dolabının kapağına Avrupalı kadınların mayolu resimlerini yapıştırmasına karşılık, yatağına yalnız yerli malı sokar olmuştu.

— Sofia Loren'in göğsü, kalçası kabulüm. Ama aklı fikri bana gelmez. Kadın dediğin alaturka kafalı olmalı.

Kadınla erkeğin eşit sayıldığına, tramvayda kadınlara yer vermemek istediği zamanların dışında inanmazdı.

Hareketlerini iki kadının bir şahit yerine konduğu Mecelle yargılarına göre düzenlerdi.

Beğendiği atasözü de şuydu: «Kadının cenneti erkeğinin ayakları altındadır.»

Bu düşüncelerinden ötürü, gözüne boyayı çekip kendilerini Sofia Loren sanan zilliler de, Necati Bey için tehlikeli değildiler.

Ama bütün akıllılığına rağmen, kendini otobüs denen canavarlardan kurtaramamıştı. Çalıştığı yer ile evi arasındaki uzay, geliriyle ters orantılı olduğu için otobüse binmek zorundaydı.

Bindiği otobüsler ise, halkın küçümsenmesini en açık şekilde göstermek amacıyla Halk Otobüsü adını almışlardı. Ford'un bile içinden çıkamıyacağı garip varlıklardı bunlar.

Bütün teknik kurallarla alay edercesine bir görünüşleri vardı. Motor üstü bir çalışma ile hareket ederlerdi. Hurda karoserinin ön kısmında, ehliyetini başka ilden para ile almış ve uykuda araba sürmekte usta şoförler rüya görmekle geçirirlerdi vakitlerini. Şoförün önünde, Fenerbahçe bantiyle süslenmiş bir direksiyon, direksiyonun ilerisinde de gürültü çıkarmaktan başka görevi yokmuş gibi hırıldayıp duran bir motör eskisi sallanırdı.

Otobüsün en canlı kısmı biletçisiydi... Bar kadınlarınınkini andıran kısık sesli bir delikanlıydı bu. Dostunun burnunu kesip rakısına meze yaptığı söylenirdi. Önemli olan nokta, bu çalışkan gencin, Geliboludaki, Bahar Sardalyeleri Fabrikası Türk Anonim Ortaklığında büyük başarılar sağlayıp, ufak tip kutulara iki balık fazla yerleştirmek gibi geometrik bir yenilik yarattıktan sonra, otobüslerde biletçilik yapmağa hak kazanmış, ileri görüşlü bir insan olmasıydı.

Delikanlı, eline geçirdiği otobüs bozuntusunu, sardalye kutularından daha elverişli, otobüs parasından yukarısını göze alamıyan memurların da balıklardan daha sessiz olduklarını anlamakta gecikmemişti.

Bağırır, çağırır, herkesi üstüste yığardı.

O gün de, yiyecek dolu zembiliyle birlikte Necati Beyi tutup kolundan, yerleştirivermişti bir köşeye.

— Haydi kalkıyor, çabuk olalım diye bir iki bağırdıktan sonra, ağzından «Tamam» sözü çıkınca emekli motör hırlamaya başlamıştı.

Motörü duyan kundaklı bir yumurcak, ondan aşağı kalmayan kulak tırmalayıcı sesler çıkarmakta gecikmedi. Opera alanında yıldız olmaya aday yanık sesli bir bebek.

Bebek bastıkça yaygarayı, batı müziğinden, hele opera aryalarını eşek anırması ile eş tutan alaturkacılar tıkadılar kulaklarını.

Sonra, sivillerle ordu arasında anlaşmazlık çıktı. İki nefes, biletçiyle pazarlığa girişince patırdı arttı.

Biri:

— Biz askerik, dedi.

— Askerlik sökmez burda.

— Görevliyik.

— Görevliysen yaya yürü.

— Piyade değilik.

— Piyade değilseniz bu da askeri araba değil.

Pazarlık bitmeden Necati Bey başladı mızlanmağa.

Şoförün omuzuna dokanıp uyandırdı:

— Bey oğlum...

— Buyur amca.

— Acaba motor falan mı yanıyor dersin?

— Motor yanmış yanacağı kadar. Kaç kilometrede Allah bilir? O kadar çok kilometre yapmış ki mübarek, memlekette kilometre kalmamış... Daha nesi yansın?

Otobüsü bir dumandır kaplamış.

Yolculardan kimsenin umurunda değil. Hepsi de ha yaşamış ha ölmüşler. Oralı bile olmuyorlar.

Necati Beyin canı tatlı. Yanındakine:

— Hanım, diye dert yanmağa kalkmış. Acaba yanıyor muyuz?

Hanım:

— Nebleyim, demiş, itfaiye âmiri miyim ben?

Az daha gitmişler, duman büstün sarmış.

Necati Bey, gene:

— Efendi evlâdım, diye dokunmuş şoföre...

Şoför köpürmüş:

— Yahu rahat bir uyku uyutmıyacak mısın adama be amca, demiş.

— Uyuturum ama oğlum, bana motor yanıyor gibi geldi de...

— Yansa da kurtulsak! cevabını vermiş öteki... Kaputu açıp kapatmaktan anamız ağladı. Yansada bir yenisini alsalar.

Şoför öyle lâf etmiş ama yolcularda bir meraktır başlamış.

Bir genç:

— Bu araba dokuz canlıdır, demiş. Yalnız üç kere Ölüm Deresine uçtu da hâlâ çalışıyor. Ölüm Deresi denen yerde kuşlar bile uçamıyor. Mübarek otobüs değil uçak. Ona yangın mangın vız gelir.

Bir hanım teyze:

— Ona vız gelir ama bize gel-

Bir vatandaş, karakolda bir polisi dövdü... (Gazeteler)

— Bravo!.. Sen tam polis olacak adamsın!.

mez, diye bağırmış. Ben yanmayı hiç sevmem. Allah öldürecekse yatağımda ölmeyi nasip etsin.

Bir muhalif:

— Bu kefen ve mezar pahalılığında yanarak ölmek en ucuzu diye lâf atmış.

— Yahu, cehennemde istemediğimiz kadar yanacağız zaten. Günahlarımız bini aşmış. Bari ölümümüz ateşle olmasın.

— Bulmuş da bunuyor. Millet odun kömür diye dört dönüyor. Sen kalkmış ateşten şikâyet ediyorsun.

— Ateşte yanmak cehennem için de kolaylık olur. Vücut alışır.

— Şom ağızlılar siz de... Kimin cehenneme gideceğini Allah tâyin eder. Onun işine burnunuzu sokup günaha girmeyin.

— Vay babam vay... Sen sütün içine nişastayı, salyangozu, çeşme suyunu doldur, utanmadan kalk bir de cenneti hayal et.

— Hayali bırakın efendiler, Yanıyoruz burada. Ona bakın.

— Sahiden yanıyoruz yahu.

— Durdurtsana şu tekerlekli tabutu be... Durdurt da inelim.

— Canımızı sokakta bulmadık.

— Telâş etmeyin. Sâkin olun. Aramızda iki canlı tazecik var. Onu düşünün.

— Boş ver Bizim canımız tek diye mortoyu çekelim mi?

Necati Beyin çıkarttığı bozgun gittikçe gelişmiş. En sonunda şoförün ensesine basıp durdurtmuşlar otobüsü.

Otobüsün freniyle birlikte duman da durmuş. Şoför:

— Boşuna langırtladınız, demiş. Haybeye şamata Bu inek yanar mı hiç?

Biri:

— Yanmaz da bu duman neciık, demiş? Bak hepimiz bembeyaz olduk.

— Ziver Dede hortlağına döndük ayol.

Akıllıca bir adam:

— Yahu bu duman değil, düpedüz un, diye bağırmış. Otobüsü benzin yerine unla mı çalıştırıyorlar nedir?

Şoför:

— Efendi ağzını topla, diye homurdanmış. Azıcık fazla kullanılmış diye arabaya hakaret etmeğe hakkın yok. O bizim evlâdımız. Biz söveriz... Ama ele dil uzattırmam. Sülâlen gördü mü böyle dört tekerlek? Araba bu araba, değirmen değil!

— Değirmen değil ama bu un ne?

Kadının biri yalanlamış.

— Hayır un değil.

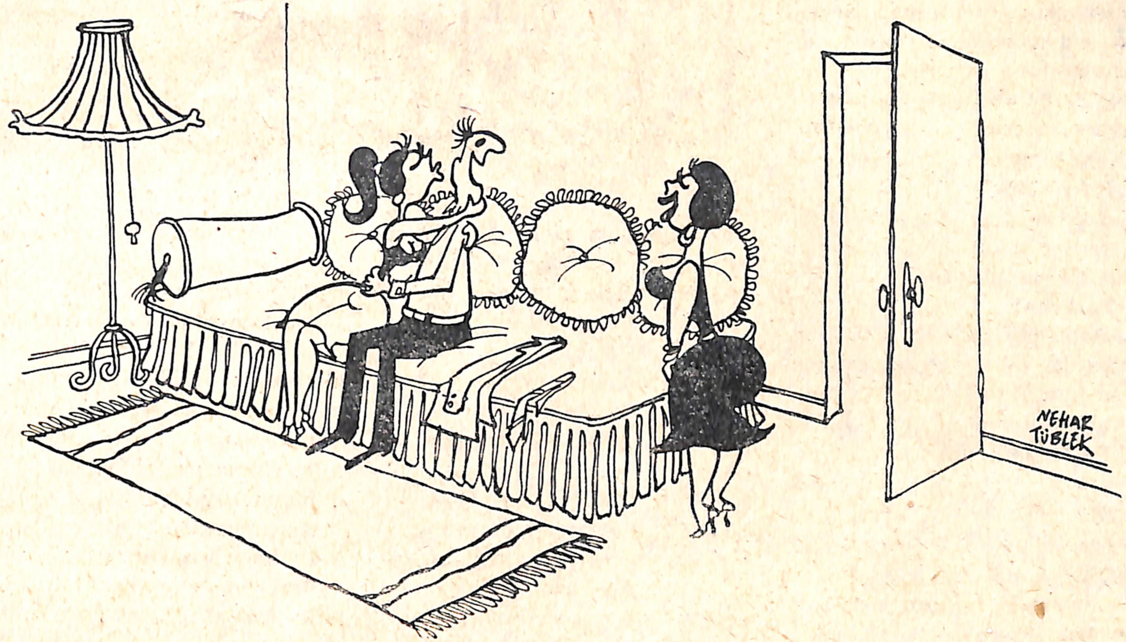
— Un değil de benzin tozu mu? Elinin hamuruyla erkek işine burnunu sokma hanım. Nene lâzım senin. Un dedikse undur işte.

Kadın inatçı mı inatçı:

— Hayır, demiş, un değil işte. Süt tozu.

— Yok canım . Ne bildin?

Bir kadın başöğretmen, kızı ile beraber randevu evinde yakalandı. (Gazeteler)

— Tebrik ederim bayan, kızınızı iyi yetiştirmişsiniz!..

— Yaladım, cevabını vermiş kadın.

Hepsi, parmaklarını oraya buraya sürüp ağızlarına götürmüşler.

— Vay canına, demişler, süt tozu ya... Hay anasını yahu... Neler oluyor şu dünyada?

— Kıyamet alâmeti hep... Baksana bir yerlere kurbağa mı ne yağmış... Gazeteler yazdı.

— Allah Allah ..

— Töbe yarabbi.. Sen bizim günahlarımızı affet.

— Ya doğuran katıra ne dersiniz. Bizim bildiğimiz katırlar inat ederler bir... Bir de çifte atarlar. Ama doğurmazlar

— Tanrım sen bizi koru.

— Bir köpek de üç başlı doğmuş.

— Vallahi yakındır kıyamet.

Her kafadan bir ses çıkar, her sesle kıyamet bir kaç adım daha yaklaşırken, Necati Beyin gözü zembiline ilişmiş.

İlişince ne görsün? Ayağının altındaki süt tozu paketi patlayıp da karoserinin aralığından esen hava ile uçup bitmemiş mi?...

Adamcağız, şoför farkına varır da bir daha arabaya bindirmez korkusuyla zembili kapıp sessizce süzülüvermiş aşağıya.

Otobüs de, kıyamet, yangın ve sıkışıklık patırtıları arasında tekrar yola koyulmuş.

Bülent ORAN

#

Vaktinde git!

Neclâ arkadaşına dert yanıyordu:

— Aklım bir türlü almıyor: Ne zaman Arslan Sinekkaydı'nın randevusuna gitsem onu daima sakallı görüyorum. .

— Kardeş, sen de neden randevusuna tam zamanında gitmiyorsun?...

Vaad!

Kenan, sevgilisinin çok güzel bir balerin olduğunu arkadaşına ballandıra ballandıra anlatıyordu

— Gerçekten bir harika azizim, milletvekillerine benziyor!

— Ne tuhaf mukayese...

— Tuhaf, fakat yerinde. Bu kız saadet vadetti, bana nelere mal oldu, şimdi durmadan fikir değiştiriyor!

Sebep!

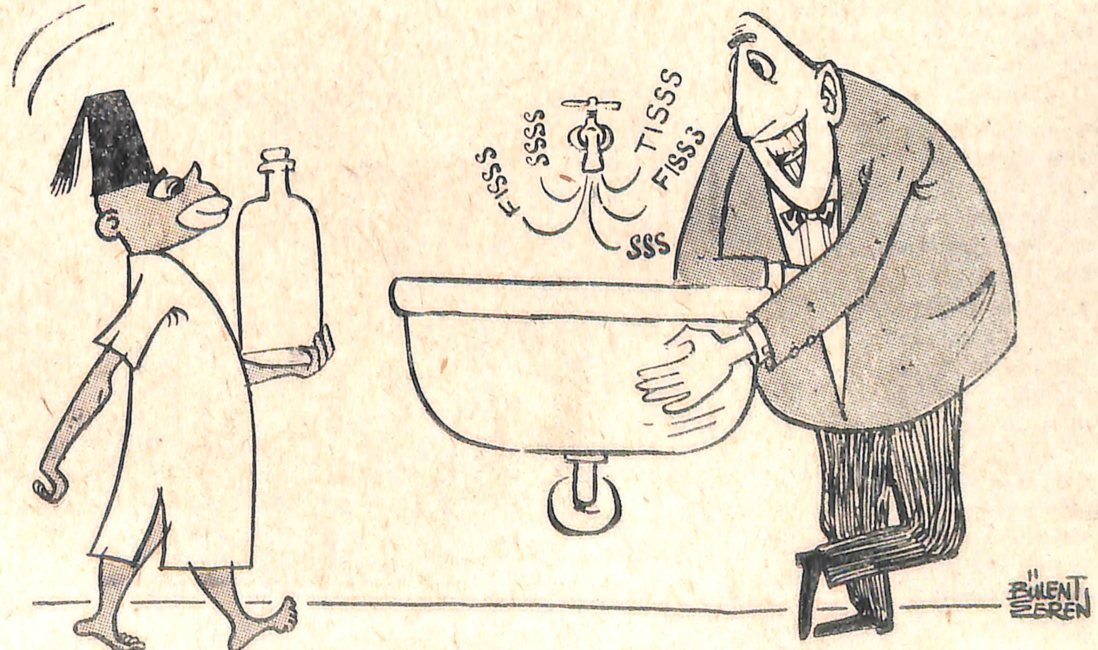
Otomobil olanca hızıyla bir kestane ağacına toslamış, fakat Allahtan içindekilere hiçbir şey olmamıştı. Trafik memuru arabayı kullanana sordu:

— Kaza nasıl oldu?

Adamcağız otomobilin arka kanapesini göstererek:

— Karımın otuz saniye kadar sesi kesilmişti, dedi, şaşkına dönmüştüm. Neden sustu diye arkama dönünce bu kaza oldu!

Birleşik Arap Cumhuriyetine su satacağız... (Gazeteler)

— Kusura bakma hacı, bizim sularımız galon'la değil, balon'la taşınır.

— Şu âlemde, bildiğimiz veya bilmediğimiz, duyduğumuz veya duymadığımız, unutulmuş veya henüz icat olunmamış, atom veya atmasyonik ne kadar zerre varsa, toptan hepsi de aşk işinde rol oynar kardeşim. Bunu böylece bil, al şu lûgat kitabını eline.

— Peki aldık.

— Rastgele aç bir yaprağını. Yum gözlerini. Bas parmağını. Hangi kelime çıktı?

— Patlıcan!

— Hah, işte patlıcan dahi aşk meselesinde şakaya gelmez mevki sahibidir.

— Nasıl olur efendim!

— Patlıcansız aşk billâhi olmaz!

— Olur!

— Olmaz!

— Olur!

— Olmaaaaz! İnat etme de bak dinle. Meselâ, seni ele alalım

— Ah! eskiden ele avuca sığmazdım.

— Evet, meselâ sabah sabah gözlerini açmış, kendini şöyle bir tartmışsın ki, aman! Kafanın tam orta yerinde, küçücük bir aşk! Durup duruyor. Mini mini, - affedersiniz - sinek tersi gibi bir şey... Derken efendim, büyüyor, büyüyor, büyüyor... Bütün başını kapladı, ağzından çıktı, burnundan girdi, kulaklarında uğuldadı, boynundan aşağı indi, dağlara taşlara yutkunnamıyorsun!... Oradan göğsünün sol tarafına bulaştı. Ner deyse paçalardan akıp gidecek...

— Çenen tutulsun işallah! Meseleyi biraz daha şairane anlatrica ederim.

— Hay hay!.. Komparsita! Gökte ay pırıl pırıl pırıldıyor. Akasya kokulu mis gibi gece rüzgârı villânın geniş penceresinden hafif tülleri dalgalandıra dalgalandıra, ılık ılık giriyor. Halılarla döşeli geniş salonda, başbaşa ve yapayalnızsınız... Işıklar sönmüş, yalnız radyodan nefis bir müzik ve pembe bir ışık sızıvor. Birer bardak şampanya içmissiniz.

Sevgiliniz kollarını boynunuza dolamış...

Birbirinize:

«Bizi ebediyyen hiç bir kuvvet ayıramaz» diye yeminler meminler...

İnce ve hassas tüller tekrar dalgalandı... Sevgilin başını pencereye doğru çevirdi Burun delikleri hafifçe açılıp kapandı.

— Oh!.. Duyuyor musun?

— Tabii duyuyorum sevgilim, aşkı, mehtabı, şiirlerin efsunlu rüyalarını, rüyaların tılsımlı şiirlerini...

— Ben onu söylemiyorum. Kokuyu duyuyor musun? Komşular mis gibi patlıcan kızartıyorlar

— Patlıcan'mı, evet rüzgâr estikçe koku geliyor.

— Yarın bir kilo al da kızartalım.

— Peki, hay hay, alırım ama, patlıcan yerine başka bir şey alsak...

— Niçin? Hem bu sene turfanda çıktı çıkalı hiç almadık.

— Şey sevgilim, yani biz hiç patlıcan yemeden sevişsek olmaz mı?

— Olur tabii . Ama yarın bir kilo al.

— Almasak daha iyi olur.

— A!.. Canım istedi ayol.

— Canımın içi, yalvarırım sana benden patlıcan isteme.

Gözlerini aça aça:

— Tuhaf şey, niçin ama?

— Şimdi ya beni seç, ya patlıcanı desem hangimizi tercih edersin?

— Tabii patlıcanı. Sen yanımdasın, patlıcan yanımda değil. İsterim...

— Bırak şu patlıcanı canım!

— Hayır bırakmıcam!

Pencereleri kapamıya kalkarsınız. Hemen yırtınır:

— Kapatma, kapatma diyorum, patlıcan kokusu duymak istiyorum.

— Sevgilim bırak çocukluğu, haydi seninle bir lokantaya gidip nefis yemekler yiyelim.

Atlarsın otoya. Gırrrrt! Lüks bir lokanta. Pırıl pırıl abajurlar. Garson tepenize dikilir. Listeyi gözden geçiren nazenin size yan yan bakarak yemek isimleri okur: Hünkâr beyendi.

İmam bayıldı.

Karnı yarık.

Patlıcan kızartması.

Patlıcan dolması.

Ey hazreti Hızır, yetiş imdadıma!

Güç belâ oradan da sıvıştık diyelim. Manavdan biraz meyva alalım dersiniz, Durakladınız. Şeftaliler, üzümler, domatesler... Ve etrafta zenci muhafızlar gibi dizilmiş, yığılmış bir sürü patlıcan

Yanınızdaki kadıncağız ha bre içini çekmede.

Fesuphanallah!

Arabalı vapurunda biraz ferahlarız. Kolunuzu sevgilinizin omuzuna koyar ve ışıl ışıl denizi gösterirsiniz:

— Sevgilim bak bu harikulâde gecede yıldızlar..

— Patlasın yıldızlar, sen şu patlıcanlara bak.

Aman Allahım, bir kamyon dolusu patlıcan gelmiş ta burnumuzun dibine yanaşmış.

Ofluya puflaya gazetenizi açın: «PATLICAN FİATLARI DÜŞTÜ»

Eve varınca nazenin dayatır; «Senden nefret ediyorum hain, anladın mı? Yarın sen işe gidince, iki kilo alıcam işte.»

— Yahu biz patlıcansız bir aşk yaşıyacaz, ebediyyen ve ezeliyyen patlıcansız!..

— Anneeeee!.. Beni bu patlıcansız herife neden verdin, hiiiii...

Gece yatakta sağdan sola, soldan sağa, kâbuslar içinde yuvarlanırken... Zebellâh gibi elli ayaklı bir patlıcan çıka gelir. Elinde de koskoca bir balkabağı. Besbelli ki kaldırıp kafanıza indirmeye niyetli. Gazap içinde!

Yanınızda yatan nazenin can havliyle sarılırsınız: «Sevgilim beni kurtar» Aaaa! Yanınızda nazenin yok. Onun yerinde, esmer güzeli bir patlıcan, tatlı tatlı gülümsüyor. Her taraf derin bir sessizliğe gömülmüş, yalnız duvar saatinin tık tık larını dinliyorsunuz: Patlı... Can... Patlı .. Can... Patlı... can... Bütün kâinat patlıcan moru bir hal almış...

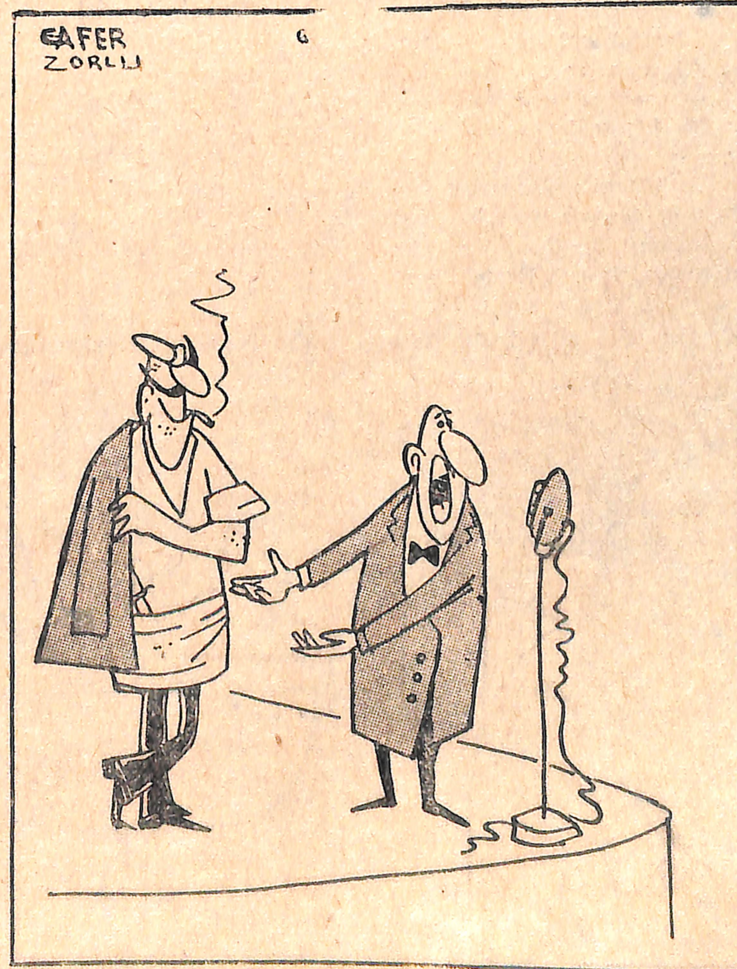
Sabahleyin, kan ter içinde gözünüzü açtınız. Oh, dünya varmış be. Cici kız da dinlenmiş. Yalnız ara sıra gözlerinde bir dalgınlık, bir içini çekiş, o kadar.

Neyse, henüz aşkınız selâmette. Derken efendim, pos bıyıklı bir herif tam kapınızın önünde küfesini indirir ve sıtma görmemiş kap kalın bir nâra patlar: Kemer patlıcaaaaan!..

Patlıcansız aşk olmaz efendim, olmaz.

A. B. C.

İzmir Radyosu, kısa dalgadan küfür yayını yaptı. (Gazeteler)

— Sayın dinleyiciler, şimdi de Eşrefpaşalı Çamur Şevket'ten çeşitli küfürler dinleyeceksiniz!...

Dalgınlık!

Bir peri kızını andıran açık kumral artist, gece kulübünden çıkınca etrafına bir göz attıktan sonra taksi çağırdı.

Şoför sordu:

— Nereye gideceksiniz, bayan?

— Civardaki sokaklarda ağır ağır dolaşın.

— Fakat...

— Evet, Cadillac arabamı nerede bıraktığımı hatırlayamıyorum da...

Yaşamak için!

İki kere evlenmiş, iki kocası da ölmüştü. Evlendiği üçüncü kocası da tesadüfen hastalanınca sordu:

— Ne dersin, Prof. B. yi getirelim mi?

— İyi tanıyor musun?

— Evet, ilk iki kocamı o tedavi etmişti.

— Hayır, hayır, boşuna çağırma, biraz daha yaşamak istiyorum!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Çarşaf!

Seyahati sırasında Blue Ridge Mountains'de, bir çiftlik evine misafir olmuştu. Yenilip içildi ve misafir kendine gösterilen odaya çekildi. Sabahleyin erkenden evin küçük oğlu tarafından uyandırıldı. Çocuk altındaki çarşafı çekiyor ve şöyle diyordu:

— Lûtfen kalkar mısınız; annem sofrayı hazırlıyor da masanın örtüsünü örtecek!...

Tenbellik!

Bill Hilly ve karısı evlerinin terasında oturuyorlardı. Birden kadın bağırdı:

— Bill bak, Squire Jackson'un cenazesi gidiyor, fakat bu kasabada şimdiye kadar gördüğüm cenaze merasimlerinin en muhteşemi bu doğrusu'...

Bill Hilly esneyerek cevap verdi:

— Sahi mi karıcığım? Keşke iskemlem o tarafa dönük olsaydı da bu merasimi ben de görebilseydim.

Güveler!

Müşteri söyleniyordu:

— Siz bana bu elbiseyi satarken «sırf yün» dür demiştiniz. Halbuki içine bir etiket dikilmiş onun üzerinde «sırf pamuk» yazılı...

Satıcı gülümsedi:

— Elbette efendim; biz güveleri kandırmak için bütün yünlü elbiselere böyle bir etiket dikeriz!

Mezarlık!

İki İrlandalı konuşuyorlardı:

— Rafferty, dedi biri; seni bir Yahudi mezarlığına gömmelerini ister misin?

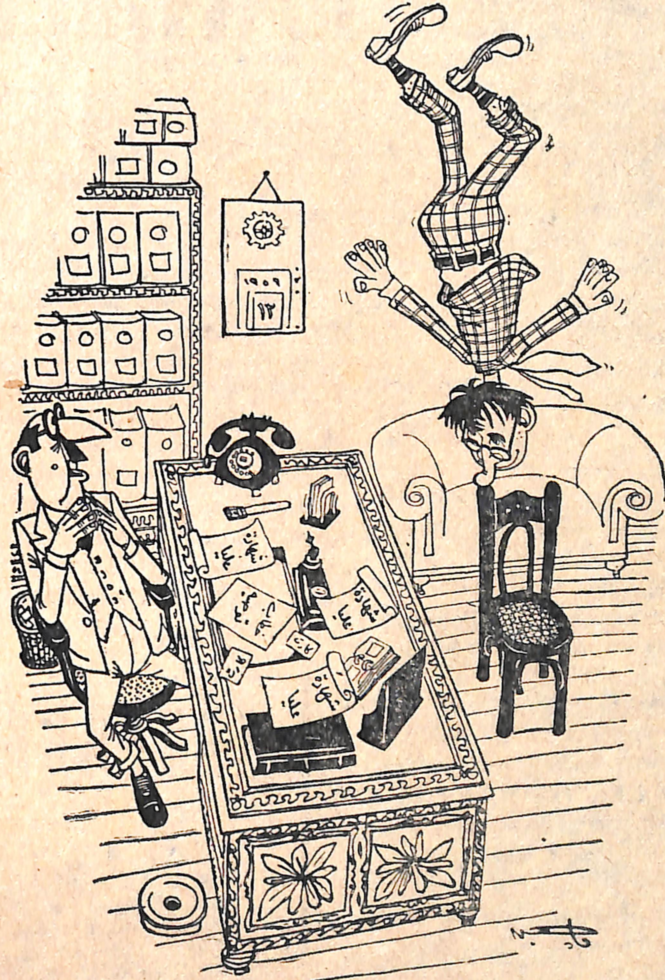
Rafferty dehşet içinde:

— Allah korusun dedi, ölmeğe razıyım.

Terbiye!

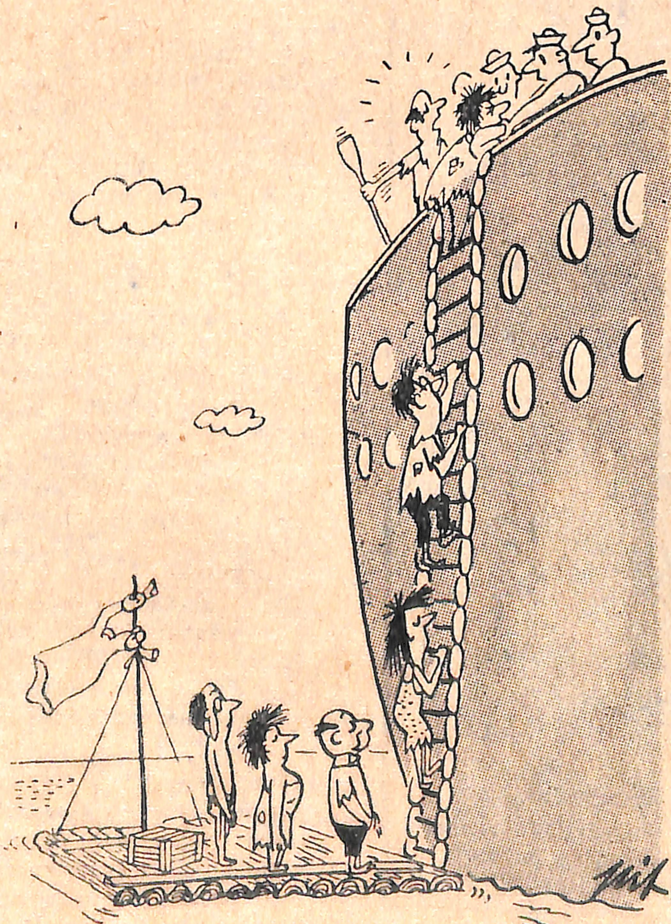
— Demek sen, o çaçaron Mrs. Patterson'u terbiyeli buluyorsun öyle mi?

— Elbette değil mi ya? Ne zaman kocasının başına çay bardağını fırlatsa önce kaşığı içinden çıkarır!

— Çok güzel... Eğer bir de daktilo imtihanını verirsen seni vazifeye alırım!.

(Mısır)

— Lord ve Leydi Morris. Lord ve Leydi Chesterfield.. Misis Orasycake!..

(Alman)

Bahşiş

Roçilt milyarderdi, ama bütün zenginler gibi eli çok sıkıydı. Bir gün, yemek yediği lokantanın garsonuna bir dolar bahşiş bırakınca, garson, dudağının ucundaki gülümsemeyi gizliyemedi.

Roçilt sordu:

— Niçin gülümsediniz?

Garson, biraz mahcup, önüne bakınca, Roçilt zorladı:

— Rica ederim söyleyiniz... Katiyen darılmam!

Bu ısrar üzerine garson kekeledi:

— Efendim, sevimli oğlunuz da benim müşterimdir. Daima masamda otururlar...

— Evet... sonra?..

— Sonra... giderlerken de daima beş dolar bahşiş verirler!

Roçilt, pişkin bir kahkaha atarak ellerini açtı:

— Elbet verir!.. Onun Roçilt gibi bir babası var!..

Parmakları

İki çiftçi konuşuyorlardı:

— Kuzum, bizim Blank'in sağ elinin parmaklarına ne olmuş haberin var mı?

— Evet, geçenlerde pazarda at satın alıyormuş hayvanın ağzında kaç diş olduğunu anlamak için elini içeri sokmuş.

— Eee sonra?

— Sonra at da Blank'in kaç parmağı olduğunu anlamak için ağzını kapayıvermiş...

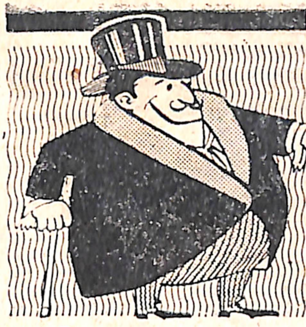
Yel değirmeni!

Bu köye ikinci gelişi idi; bir şey dikkatini çekti ve yanındaki köylüye sordu:

— Burada iki tane yeldeğirmeni vardı, halbuki şimdi bir tane görüyorum, öbürü ne oldu?

— Vallahi dedi köylü, bizim rüzgârımız bir değirmeni ancak çeviriyor; onun için öbürünü söktük...

CLEMENT VAUTEL'den çeviren: ALPLÂÇİN

POLİTİKA PAHALI ŞEYDİR!

— 3 —

— Evet, evet. Bundan hiç şüphen olmasın. İlk zamanlarda, İncil bile kenar ve yoksul mahallelerin diliyle, argoyla halka seslenmiştir.

— Sizin onu dinlemediğiniz belli. Raporlar, onun suçlu olduğunu ispatlıyor.

Raporlar, işsiz kimselerin, kendilerinin de iş yapmakta olduklarını ispat için başvurdukları bir çaredir. Onun için bu adamı dinlemek isterim.

— Kendisini huzurunuza göndereceğim.

— Hayır, öyle değil. Başka bir çare düşündüm. Rahip Pellegrin gelecek pazar büyük kilisede vaaz verecek

Piskopos hayretle sıçradı:

— Her halde yanlış anladım. Bu köy papazı büyük kilisede vaaz verecek mi buyurdunuz?

— Tabii, neden olmasın? Kararımızı buna göre veririz.

— ...

— İşte böyle aziz vekilim, hemen onu haberdar ediniz. Hazır osun.

Kardinal hazretlerinin hal ve tavrı, kesin bir şekilde karar vermiş olduğunu gösteriyordu. Her hangi bir itiraza mahal vermemek için: ,

— Dileğim budur, diye kesip attı.

Piskopos Sibue, üstünün huzurundan saygıyla çekilirken, yüzü hiddetinden mosmor kesilmişti. Olacak şey mi idi bu?...

2.

Rahip Pellegrin Piskoposluk dairesinden ayrılınca, doğru hana gitti. Orada, onu otomobiliyle köye götürecek olan doktor Profilex beklemekteydi. Doktor, hemen hemen otuz yıldan beri bu memlekete yerleşmişti. Gerek mesleğindeki ustalığı, gerekse iyi huyu, şefkati, yumuşak yüreği dolayısiyle halk tarafından çok sevilen, sayılan bir adamdı. Aşağı yukarı beş fersahlık bir daire diyebileceğimiz bölgede, onun eli değmeden ne bir bebek doğar, ne de bir kimse ölürdü. Bu yüzden sık sık rahibe takılır:

— Ben olmasam halin perişan peder, derdi. İsim vermen için yeni doğan bebekleri sana gönderen, defin töreni için de ölüleri hazırlıyan benim. Ben olmasam ne yapardın sen, hiç düşündün mü, Doktor bu dünyadan ötesine pek aldırış eden bir adam olmadığı halde rahibi çok sevmiş, onunla candan bir dostluk kurmuştu. Ancak bu dostluğun «fikir bölgesi» diye isimlendirdiği sınırlar dışında kalmasına fazlası ile dikkat eder, inanışlarının aksi bir prensibin vicdanına tesirine meydan bırakmazdı. Onun kanaatince en iyi iman eğitimi cumhuriyetin kendi bünyesinde idi. Bu konudaki inancı, yapmacıksız ve karşılık beklemiyen, menfaatsiz bir imandı. Boş zamanlarını 1789 ihtilâline dair tetkik eserleri okumakla geçiren doktor, o kadar iman beslediği cumhuriyet sayesinde mevki, makam, servet elde etmiş değildi, kendi halinde, bir bakıma içine kapalı bir hayat yaşardı.

Köy papazı, doktorun arabasına binerken tek kelime söylememişti. Zihnini meşgul eden esaslı bir meselenin var olduğu belli idi. Doktor, bu durumu farketmekte gecikmedi. Dostunun, piskoposluk dairesine yaptığı ziyaretten tatlı intibalarla dönmediği muhakkaktı.

— Ee, dedi. Ne oldu bakalım, kızıl cüppeli babacan neler söyledi?

Rahip cevap vermeyince de, özür dilercesine:

— Bağışlayın, dedi. Biz doktorlar mütecessis adamlarız, bu gerçeği bilirsiniz. Gene de bir şey sormadığımı farzedin. Şimdi yolu tutalım, motörümüz de pek keyifli çalışıyor. Yarım saat içinde Sableuse'de olacağımıza bahse girebilirim.

Direksiyonun başına kuruldu, papaz yanına oturmuştu. Araba yerinde bir, iki defa sarsıldıktan sonra ileriye atıldı. Tepeye vardıklarında, geride kalan şehir, inci rengi sisin örtüsüne sarınmış muhteşem bir panoromadan farksızdı. Rahip Pellegrini'nin gözleri, kiremitli çatıların girinti ve çıkıntıları arasında piskoposluk dairesini aradı. Binanın heybetli ve kasvetli profili, asırlık ağaçların arasından ancak seçilebiliyordu.

Yüreğinde ince, yakıcı bir sızı duydu. Sonra gözleri büyük kilisenin çan kulesine, oradan da gök yüzüne çevrildi. Taştan, incecik bir kargıyı andıran kule sanki gökyüzünü işaret etmekteydi.

Çok geçmeden, otomobil tepenin öte tarafındaki meşten süzülürken, rahip Pellegrin emektar piposunu tüttürüyor ve küçük bir kitabın satırları arasında tatsız düşüncelerinden kurtulmağa çalışıyordu.

Yirmibeş, otuz dakika sonra Sableuse göründü Evler, çok uzakta yayılmış koyun sürülerini andırıyordu. Sağ tarafta, binaları, muhtelif barakaları geometrik bir düzenle sıralanmış iki fabrika vardı. Solda ise, modern mimariye uymak için bazı tadilâta uğramış şatonun duvarları ve kuleleri göze çarpıyordu.

Doktor Profilex keskin bir fren yaptı. Rahip, kaldığı sayfayı kaybetmemek için işaretlerken:

— Şatonun yeni sahiplerini gördünüz mü doktor? diye sordu.

— İlk olarak sizden duyuyorum, kimseyi görmedim henüz

— Fakat kim olduklarını biliyorsunuzdur her halde?

— Adam Parisli imiş. Şu yeni görmelerden biri. Ya konserve kutusu, yahut da otomobil lâstiği ticareti yapıyormuş. Sizin anlıyacağınız, kesesi tombullardan. Ticaret denilen savaşta zafere ulaştığından olacak «Eski Muharipler Partisi» ne üye.

Rahip, bir çocuğun gülüşünden farksız gülüşüyle dinlerken, doktor:

(Devamı var)

SÜMERBANK

Sümerbank'da Açtıracağınız bir tasarruf hesabı size devamlı menfaatler sağlar

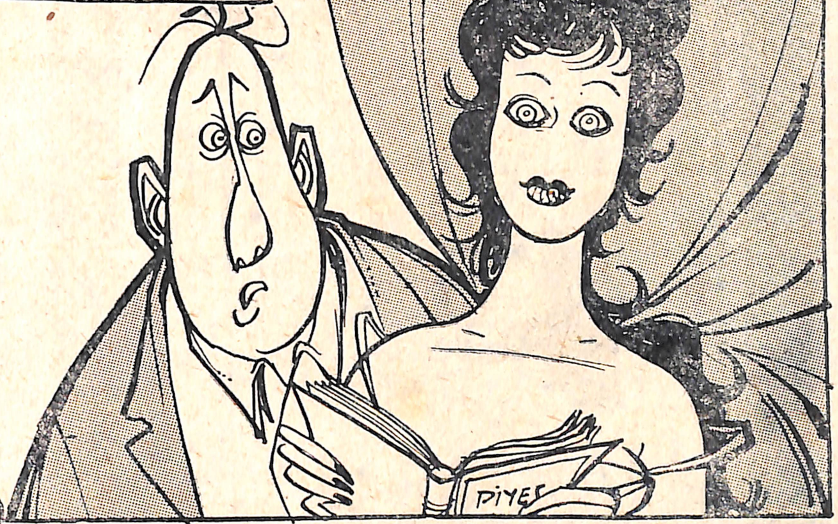
İMAP HULUSİ İSTANBUL

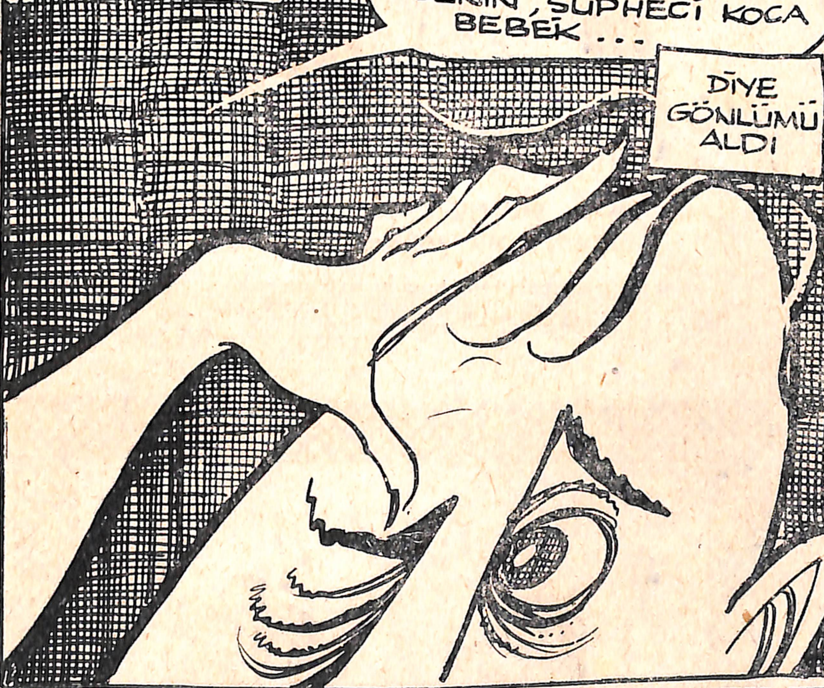
Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

NAMUSLU KOCA

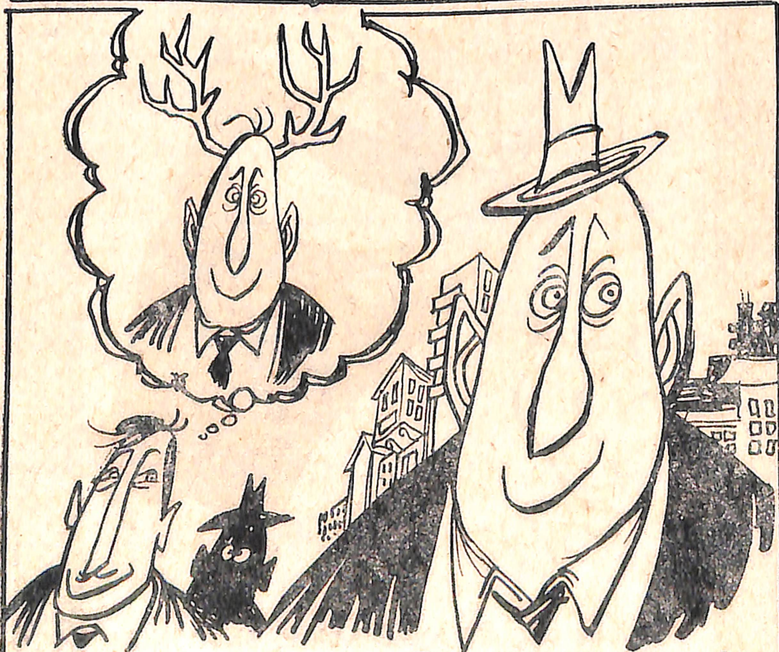

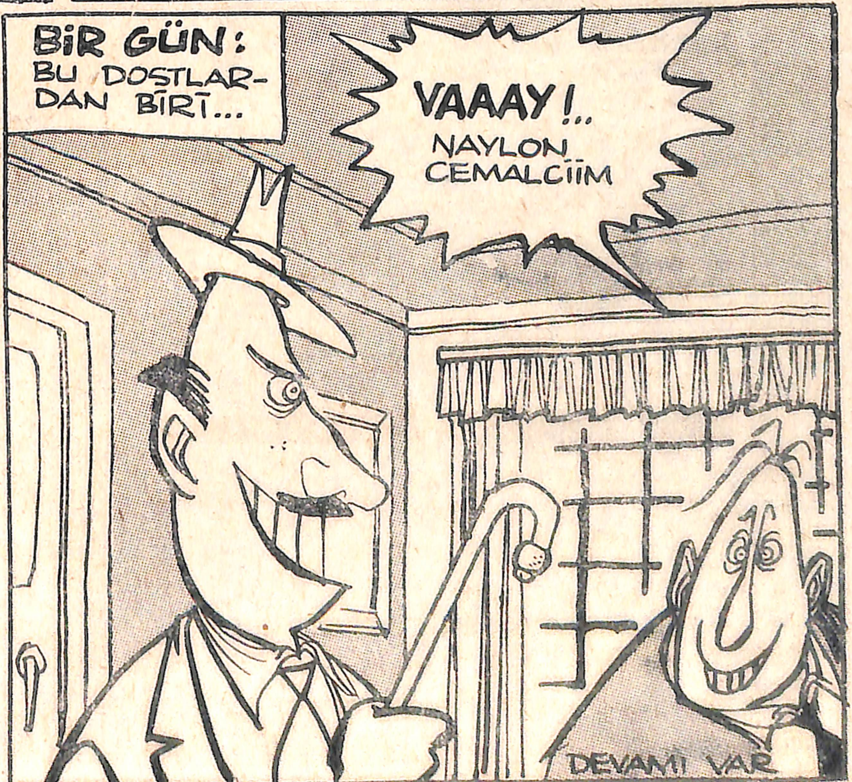

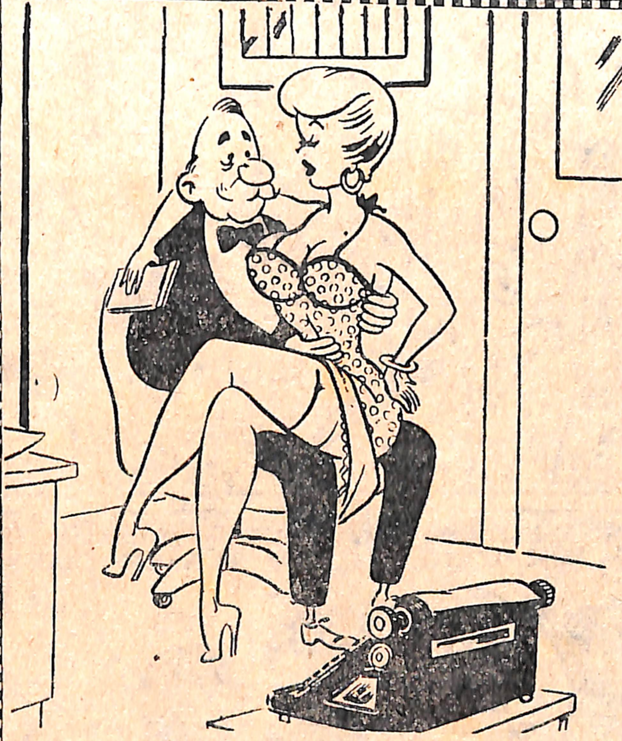

Dünya KARİKATÜRLERİ

-AYBAŞINA SİZDEN AYRILIYORUM... DAHA RAHAT BİR YER BULDUM!..

-AYOL, BU NE İŞTAH?.. SEN TAVUK BUDUNU HİÇ SEVMEZDİN!..

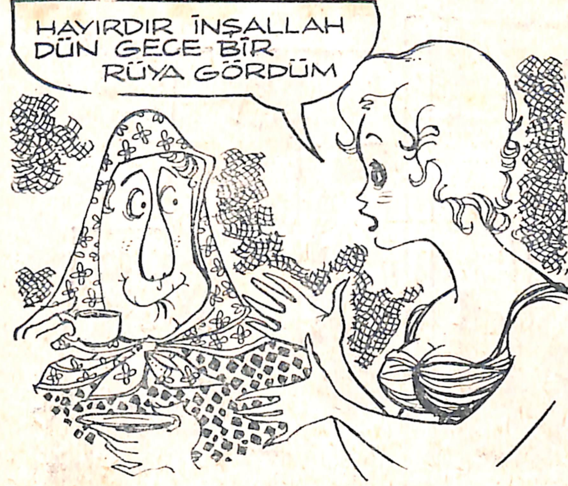

-NASIL? AŞKIMIN CİDDİYETİNDEN ARTIK EMİN MİSİN?..

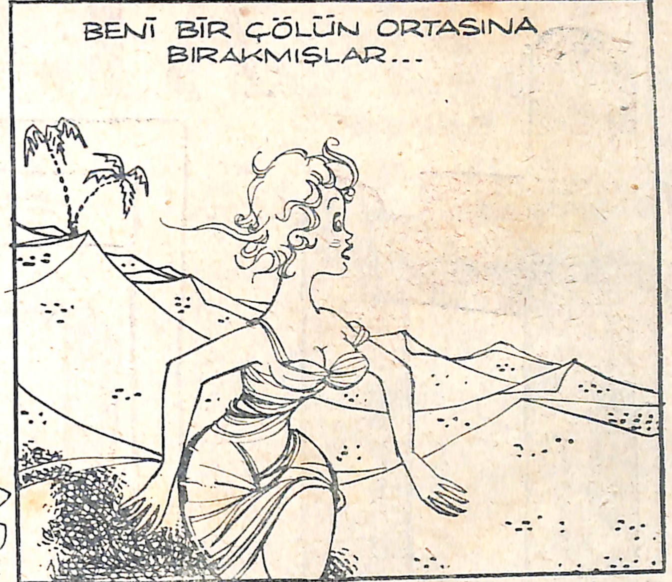

-AMAN DİKKAT, AYAĞIMA BASMAYINIZ!

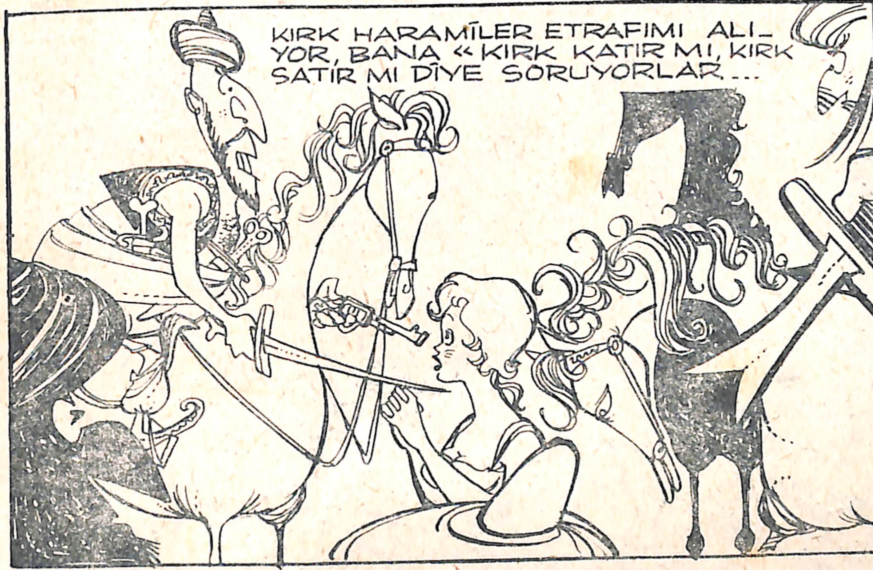
HAYIRDIR İNŞALLAH

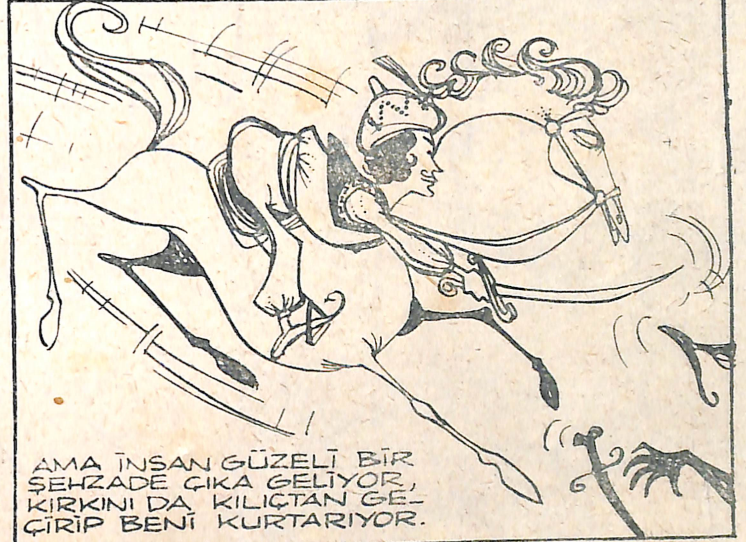

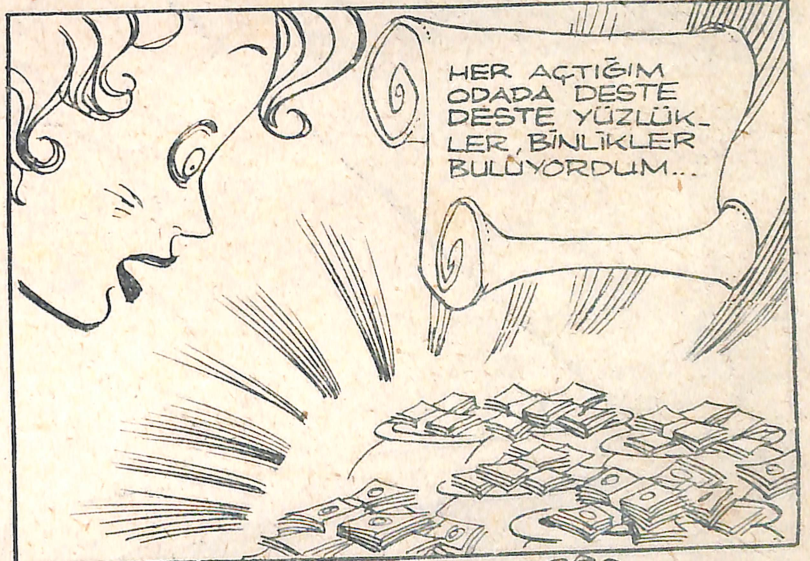

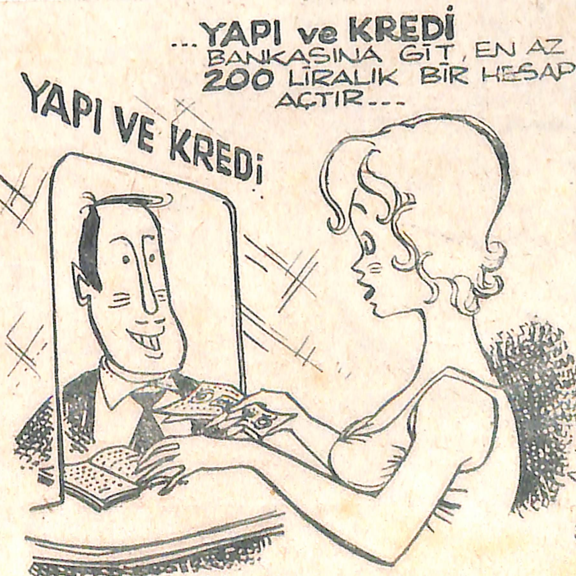

Yalçın Çetin - AKBABA REKLAM

YAPI ve KREDİ BANKASI

1959'da

40 APARTMAN DAİRESİ

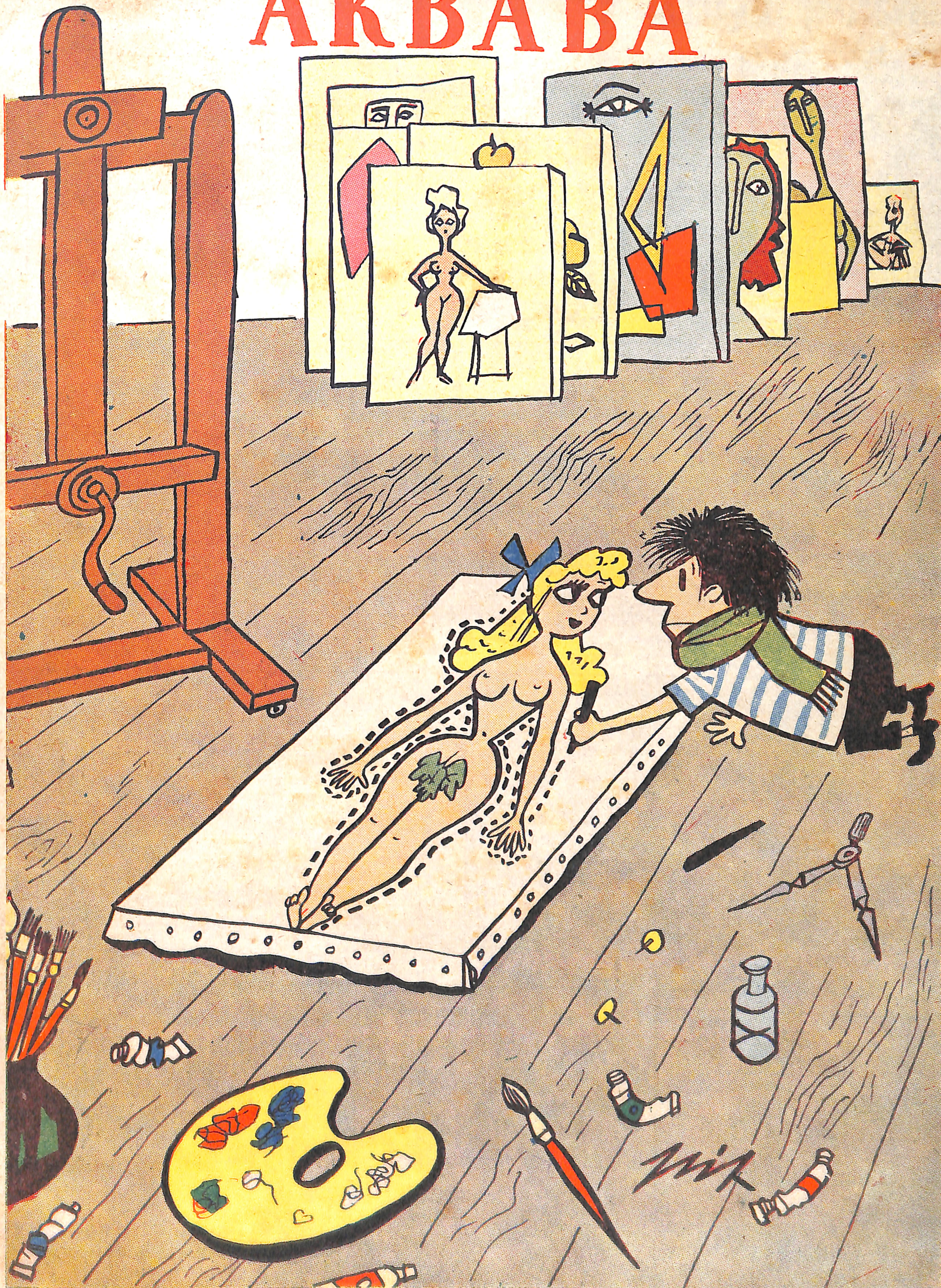
ayrıca

1,5 milyon

liralık para ikramiyeleri

Dağıtıyor

AKBABA

Acemi ressam!